

આધ્યાત્મિક કેવી

તંત્રી : સંપાદક : કુલાસથણેન એન. પરીઅ

॥ कुम्हासन पर अिराजेलां गायत्री भाता ॥

ॐ भूर्भुवः स्वः ॐ तत्सवितुर्वरेण्यं अग्नीदेवस्य धीमहि धिया या नः प्रथाद्यात् ॐ ॥

મારા જીવનનાં નવ સૂત્રો

૧. દ્વાટમાં સર્વપૂર્ણ શ્રદ્ધા અને શરણાગતિ રાખવી.
૨. નિઃસહાયને સહાય કરવી.
૩. દુઃખીઓનાં દિલનાં આંસુ લૂછવાં.
૪. કોઈની ધર્ષા કરવી નહિ.
૫. કોઈની સાથે વિશ્વાસધાત કરવો નહિ.
૬. પરનિન્હાથી દૂર રહેવું.
૭. પુરુષાર્થને અગ્રતા આપી સતત કાર્યશીલ રહેવું.
૮. નિઃસ્વાર્થ સેવા કરવી.
૯. અહુમુનો ત્યાગ કરવો.

અન. બી. દવે (શાસ્ક્રીલ)

૭૭, 'શ્રદ્ધા', ચોગેશ્વરનગર સોસાયટી, લાદોં પાસે,
અંજલિ સિનેમા પાછળ, વાસણ્ણા, અમદાવાદ - ૩૮૦ ૦૦૭

આધ્યાત્મિક ડેડી

[શ્રી ગાયત્રી ઇન્ડિયાન ટ્રસ્ટ, અમદાવાદ - ૩૮૦૦૧૫]

વર્ષ ૧૦]

★ જાન્યુઆરી : ૧૯૯૧ ★

[અંક ૧ લેખ]

અનુક્રમણિકા

૧. 'આધ્યાત્મિક ડેડી'નો દ્વારાદ્વારા પ્રવેશ	...	૩
૨. શાસ્ત્રીજીનો અનુરોધ	...	૪
૩. ભાતાળના પ્રાગટ્ય હિન્દી ઉજવણી ... કુ. પૂર્ણિમા ભગતજી	૬	
૪. દૈવી અને આસૂરી સંપત	શાસ્ત્રીજી	૧૧
૫. ઉપાસકોને માર્ગદર્શન	શાસ્ત્રીજી	૧૫
૬. ન્યૂજીલેન્ડમાં શાસ્ત્રીજીની વ્યક્તિગત મૂલ્યાંકાતનો યોનયોદ્ધો કાર્યક્રમ	...	૨૦
૭. અમૃતતું આચમન ...	ડૉ. કાન્તિલાલ કાલાણી	૨૨
૮. પૂ. શુરુહેવના સાનિધ્યની પળામાં...	...	૨૫
૯. અવદશાનો ઉકેલ	...	૨૮
૧૦. સુમારા	...	૩૦

★ આ ત્રૈમાસિક અંક જાન્યુઆરી, એપ્રિલ, જુલાઈ અને ઓક્ટોબર માસમાં પ્રબટ થશે.

★ આપણું ૧૯૯૧ ના વર્ષનું લવાજમ મોકુલી આપવા વિનંતી.

★ પાચ વર્ષનું એકસામણું લવાજમ સ્વીકારબાબા આવે છે.

★ વાર્ષિક લવાજમ ઇપિયા દસ ★

પ્રકાશક : શ્રી કેલાસબ્યલેન એન. પરીખ, શ્રી ગાયત્રી ઇન્ડિયાન ટ્રસ્ટ, 'નિસાધા' બંગલો, ત્રિમૂર્તિસોસાયટી, ગવર્નમેન્ટ પાય બંગલા પાસે, ગુલાબી ટેકરા, અમદાવાદ - ૩૮૦૦૧૫

મુદ્રણ : કાન્તિભાઈ અ. મિશ્રી, આદ્યત્ય સુદ્રધાલય, રાયઅડ, અમદાવાદ - ૩૮૦૦૦૧ ફોન : ૩૬૨૫૧૨

આધ્યાત્મિક કેરી

જાન્યુઆરી : ૧૯૬૧

‘આધ્યાત્મિક કેરી’નો દર્શાઓમાં પ્રવેશ

૨૫।

અંક સાથે ‘આધ્યાત્મિક કેરી’નું પ્રકાશન દસમા વર્ષમાં પ્રવેશ છે. વર્ષના ચાર અંકો પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવે છે. આ ચાર અંકો અનુકૂળે જાન્યુઆરી, એપ્રિલ, જુલાઈ અને ઓક્ટોબરમાં પ્રગટ થાય છે. માતાજીની કૃપા અને પ્રેરણાથી તે નિયમિત પ્રગટ કરતા રહ્યા છીએ.

આ અંક પ્રકાશન, સંપાદન, સંમાર્જન અને વિષયોની માવજતની દખિયે કેલ્વા નોંધપાત્ર બને છે તે અમે જાણતા નથી. કારણ કોઈક મેગેજિન સંપાદન કરતા પ્રગટ કરતા કોઈ સંપાદક કે તંત્રી નેવી સ્કૂલ અમારી પાસે નથી, છતાં માતાજીની ડેવન પ્રેરણાથી જે સુઝે તે લખ્યાને બને એટલું દેખાયો હોય કરીને સામાન્ય જનસમાજ સમજ્ઞ રજૂ કરવાનો અમારો ઉપકામ રહ્યો છે. આથી સંપાદન-પ્રકાશનની દખિયે જે તુટિયો રહે તેને દરખાસ્ત કરશો.

ગાયત્રી-ઉપાસક શાખીજીના નામથી હવે તો ગુજરાતના ધર્મા ઓછાં લોડો અપરિચિત હશે. અમેરિકા-યુરોપના કેલ્વાની શહેરોમાં પણ વર્ષે એક વાર તેમની સુલાભાતનો કાર્યક્રમ યોજાય છે. ૧૯૬૦ના નવેમ્બરમાં તેઓ પ્રથમવાર ન્યૂઝીલેન્ડ પણ જઈ આવ્યા છે. આવતા મહિને એટલે કે ૧૯૬૧ના ઇન્દ્રાંજિલાં તેઓ નૈરોભીના પ્રવાસે પણ જનાર છે. આમ હિતપ્રતિહિન શાખીજીના સુલાભાતીઓની સંખ્યા વધતી જ જય છે. હનરો લોડોના અંગત, કૌટુભિક, સામાજિક, આર્થિક અને આધ્યાત્મિક-ઉપાસનાકીય કાણો પ્રશ્નો દરરોજ શાખીજ સમજ્ઞ ઠલવાતા રહે છે.

શાખીજ પોતે ગાયત્રીના ઉપાસક હોઈ તેઓ સર્વને ગાયત્રી-ઉપાસના કરવા - નિપદ્ધ ગાયત્રી મહામંત્રના (ॐ ભૂર્ભૂર્ભઃ સ્તુ: ॐ તત્ત્વિત્તુર્વરેષ્યમ् લગેદ્વિસ્ય ધીમહિ ધિયો યો ન: પ્રગ્રાહ્યાત્ ઽમ્ ||) જ્વય કરવા માણા કરવા સૂચવે છે. શક્તા અને શરણાશતિ એ તેમની પ્રસુખ અને આવશ્યક શરત હોય છે.

કોઈક તેમના વિશે જાણ્યાને, કોઈક થાકીને, છેલ્વા ઉપાય તરીકે, કોઈક સંશોધની, કોઈક આકર્ષિતપદ્ધતિ તો કોઈક અમરતા જ ચાલો ને અણા જોઈએ; એવા ભાવથી શાખીજ પાસે આવી ચઢે છે. તે ખર્ચને પ્રેમપૂર્વક, સહદ્યતાથી, સંમાનથી આવકારી માતાજીના આદેશ, સંહેત, પ્રેરણ અનુસારે જ્ઞાયાએ અને નિઃસ્થાર્થ ભાવે આગંદ્ધ્યાન આપે છે તેમજ શક્તા અને શરણાગતિપૂર્વક મા-આગંકનો અભ્યંધ કળવી નિપદ્ધ ગાયત્રી મહામંત્રની માણા કરવા જણાવે છે. આગન્તુક તેમના દિન્ય, અલૌકિક ને આકૃત્પંક વિકિતવથી આકર્ષાઈને, તેમની આત્મિક શક્તિના પ્રભાવ તળે આવીને તેમજે આપેલ આગંદ્ધ્યાન સુજ્ઞ વર્તે છે ન તેના સાનનાશર્ય વચ્ચે યથાવકાશે કે કથારેક ઘૂંઘ જડપથી વિકિતના

આધ્યાત્મિક કેરી, જાન્યુઆરી, '૬૧]

પ્રશ્નોનો ઉકેલ આપે છે કે નિરાકરણ આપે છે. અર્થી તે જીવનને એક જુદા જ સાંત્વિક સાચોટ ને નજીર અભિગમથી જોવા પ્રેરાય છે. તેનામાં જીવન પ્રત્યે અને પરમતત્ત્વ પ્રત્યે શુદ્ધ એ નવી જ શુદ્ધાનો સંચાર થાય છે. માનવી પોતાના જીવનનું એક નવું સ્વરૂપ કાઈ બહાર આવે છે. જીવનનાં ડેટલાંડ મૂલ્યો તેને સમજાય છે ને તેનું જીવનપરિવર્તન થાય છે.

આવા ભાષણુસે. ઉપાસનાને અભિમુખ બને છે. પછી તેમને ઉપાસના આજેના ડેટલાંડ પ્રશ્નો સ્કુરે છે, મુંઝરણો થાય છે. એ માટે તે શાસ્ત્રીજીનો સમૃપ્ત સાધતો રહે છે. તે સત્તસંગ કરવા પ્રેરાય છે ને સતત શાસ્ત્રીજીના સાનિધ્યમાં આવવા પ્રેરાય છે.

જીવનનું આવું પરિવર્તન પામેલ વ્યક્તિ પોતાના અનુભવોનું બધાન શાસ્ત્રીજી સમજ્ઞ કરે છે. કચારેક વ્યક્તિની ધર્યાથી તો કચારેક શાસ્ત્રીજીની પ્રેરણા ને આદેશથી તેનું વ્યવરિથત ને યોગ્ય આલેખન કરીને ‘આધ્યાત્મિક ડેડી’ના અંકોમાં રજૂ કરીએ છીએ.

કેવળ ઉપાસનાને લગતા પ્રશ્નોનું-મુદ્દાઓનું આલેખન શાસ્ત્રીજીના સીધા ભાર્ગવ્યાન હેઠળ કરવામાં આવે છે અને તે ‘આધ્યાત્મિક ડેડી’માં જનસમાજના ભાર્ગવ્યાન ને જાણકારી માટે પ્રગટ થાય છે. જુદી જુદી રીતે જુદા જુદા પ્રશ્નોનું-મુદ્દાઓને બને એટલા લોકભોગ્ય બનાવીને જુદી જુદી રીતે સાંકળાને રજૂ કરવામાં આવે છે.

તમે સૌ જાણો છો. કે જેમ પ્રવચન શાસ્ત્રીજીનો વિષય નથી તેમ લેખન પણ તેમનો વિષય નથી. પણ જુદા જુદા પ્રશ્નો-મુદ્દાઓ કોઈ એક ઉપાસક પાસે શાસ્ત્રીજીના સીધા ભાર્ગવ્યાન અનુસાર તૈયાર કરાવાય છે. તમને સૌને અભાંથી કંઈક ને કંઈક પ્રેરણા પ્રાપ્ત થતી જ રહે એવો અમારો પ્રેરાય છે. આશા છે ‘આધ્યાત્મિક ડેડી’ના પ્રકાશનમાં તમારા સૌનો સાથ-સહકારે ભળતો રહેશે.

—સંપાદક

શાસ્ત્રીણના અનુરોધ

૩૧

યાત્રી ભાતાનાં વહાલાં ખાળડો,

છેલ્ખાં નવ નવ વષેઠી 'આધ્યાત્મિક ડેડી'ના અંડો તમે વાંચો છો. તમારા જ પ્રશ્નો એમાં રજુ થતા રહે છે. મને ખાતરી છે કે એમાંથી તમને ચોક્કસ કંઈક ને કંઈક માર્ગદર્શન--પ્રેરણા પ્રાપ્ત થતો જ હશે. તેમ છાં તમારે મને મળવું હોય તો મારી સુલાક્ષણના જમણે તમે મને અચ્યુક અવશ્ય મળી શકશો. મારાથી અનતા હું તમામ પ્રયત્નો કરીશ. તમે સુંઝાશો નહિ. અફળાશો નહિ. ગભરાશો નહિ. દુનિયાના ગમે તે ખૂણે તમને મારી જરૂર પડે ત્યારે તમે યાદ કરશો, ભાતાળને યાદ કરશો. તો અચ્યુક હું મને તે સ્વહેલે આવી પહોંચીશ. તમને અચ્યુક જેણી સહાય મળી જશે એની હું તમને ખાતરી આપું છું. હું તમારી સાથે જ છું. તમારામાનો જ એક છું. તમારી સાથે રહેવું મને ગમે છે. તમે મને તમારાથી જુહો માનશો નહિ.

પરંતુ મારે તમને એટલું જ કહેવું છે કે મારી સુલાક્ષણ દરમ્યાન તમને મેં જેટલી ભાળા કરવા છું હોય ને અન્ય ને કંઈક માર્ગદર્શન આપ્યું હોય તેનું તમે અવશ્ય પાલન કરો. તુમારા પ્રશ્નો વહેલા-મેડા અવશ્ય સુલાક્ષણ તમારા પ્રશ્નોનો ઉકેલ આવવામાં વિલંબ થાય તો પહેલાં તમે એમ માનને કે મારે મારી શક્કા ને શરણાગતિને હજી ધનિષ-સધન બનાવવાની જરૂર છે. ત્યાર પણી પણું પ્રશ્નો નહિ ઉકેલે તો ધીરજ રાખજે ને સહનશીલતા હુણવજે, તેમ જ્ઞાન પણ જે નિરાશા મળે તો જાણું જે માતાળની મરજી કંઈક જુદી જ છે. એની ધર્મિણા વિના પાછકું પણ હાલતું નથી. ભાતાળનો અવશ્ય કોઈ શુભ સંકેત જ હશે. ભાતાળ તમારા હિતમાં જ કંઈક કરી રહ્યા છે. નિરાશા થાવ તો એને યાદ કરજે. તમને જરૂર આશાનું કિરણું મળશે. થાકી જવ ત્યારે જ્યારે કરજે, એનું સ્મરણું કરજે. તમારામાં શક્તિનો સંચાર થશે.

દરરોજ નિયમ બનાવજે કે એનું સ્મરણું, જ્યા, દર્શન વિના બહાર ન નીકળવું. બહાર નીકળા જ્યા જવ ત્યા એને સહા તમારા સ્મરણુમાં રાખજે. તમારું રક્ષણ થયા કરશે. કોઈની વાતમાં આવશે નહિ. કોઈ પ્રકોઅનર્મા ઇસાશો નહિ. વેદજતની આપવા માટે એઠી જ છે. એને આપવું હશે તો એ સામે ચાલીને આપી હેશે. તમને એની અધ્યર પણ નહિ પડે. તમે કોઈ પણ જતની જરત વિના એની શરણાગતિ સ્વીકારી લો. નિષ્કામ લાવે, ખાળડું અનીને.

'આધ્યાત્મિક ડેડી' દ્વારા ને કંઈક કહેવાય છે તેને જીવનમાં જીતાંવાનો પ્રયત્ન કરજે. એને સહા સ્વરણુમાં રાખજે. કારણ એ સધળું સ્વાતુલવોને આધારે રજુ થાય છે.

મેં આપેલા નવ સિદ્ધાંતાને ભૂલશો નહિ. આ નવ સિદ્ધાંતા દરેક અંકમાં અપાય જ છે. મારાથી કોઈ અપરિચિત વ્યક્તિને મને મળવાની જરૂર જિબી થાય તો માત્ર મને યાદ કરીને પણ તત્કાળ ત્રિપદા બાયતી-ગઢામંત્રતી ત્રણ માળા તો અવશ્ય શર કરી જ હેશે. હું તમારી સાથે જ છું.

એ જ લિં.

શાસ્ત્રીણના જ્યા ગાયત્રી

માતાજીના પ્રાગટચ દિનની ઉજવણી

કુ. પૂણીમા ભગતજી

૧ હસ્તોની નવમી ડિસેમ્બર શાખીજીના નિવાસરથાને અગિયાર કુંડી ગાયત્રી મહાયજ યોજાયે। હતો. શુદ્ધેવે રવચ આ યજાનું આયોજન કર્યું હતું. આ બંગલામાં રહેવા આવ્યા પછી યજ કરવાની શુદ્ધેવની ઈચ્છા હતી જ. તેમણે પોતાની અનુકૂળતા પ્રમાણે જાન્યુઆરી ૧૯૬૧માં યજ કરવાનું વિચાર્યું હતું.

૧૯૬૦ ના કંગલગ સર્ટેફિકેટ-ઓક્ટોબરમાં માતાજીએ આદેશ આપ્યો :

‘નવમી ડિસેમ્બર મારો પ્રાગટચહિન ઉજવો. અને તે દિવસે યજ કરો.’

૬૨૬૦મેશ માના આદેશને અનુસરતા શાખીજીએ નત મર્સ્તકે માના આ આદેશને પણ શીલી લીધો. તદ્દસાર ૧૯૬૦ની નવમી ડિસેમ્બર યોજનારા યજની જાણ ભક્તોને કરી.

અને ઉપાસકોને કદાચ પ્રશ્ન થશે કે નવમી ડિસેમ્બર માતાજીનું પ્રાગટચ કચાં ને કેવી રીતે ?

આ પ્રશ્નના અનુસંધાનમાં જણાવવાનું કે, નોકરીના પેલા પ્રસંગ પછી - સાથી કાર્યક્રતાઓની કૃષ્ણી અને તેઓએ શાખીજીના ઉપરી અધિકારીઓને કરેલી કાનકંભેરણીના પરિણામે તેમની જાંડાણના એક ગામ કડાણું બદલી કરવામાં આવી હતી. આ ગામમાં રહી નોકરી કરતાં કરતાં એક દિવસ સ્વર્ણમાં આવી માતાજીએ કહ્યું :

‘અમદાવાદ જવાની તૈયારી કર.’

માતાજી આઠલું કદી અદ્દય થઈ ગયા.

માતાજીના આદેશ અનુસાર, તેમને નોકરી અર્થે ૧૯૭૧માં અમદાવાદ આવવાનું થયું.

અમદાવાદમાં તેઓ તો સરકારી કવાર્ટરમાં ડેલાસઅહેનની નોકરીને કારણે રહેતા હતા. અહેનની નિવૃત્તિ પછી એ કવાર્ટર ખાલી કરી પોતીકા ધરમા જવાનું હતું. તેઓ ધથા વખતથી પોતીકા માલિકીનું ધર બાધવા જમીનની રોધખમાં હતા. છેવેટે અમદાવાહના વાસણા વિરતારમાં આવેલ યોગેશ્વર-નગર સોસાયટીમાં માતાજીની પ્રેરણી ને આદેશથી બંગલો બંધાયો.

જીવનમાં પ્રથમથી જ શ્રદ્ધા ને શરણાગતિને પ્રાધાન્ય આપતા હોવાથી તેમણે પોતાના નિવાસનું નામ પણ ‘શ્રદ્ધા’ રાખ્યું. ‘શ્રદ્ધા’ની આ ધૂમારતમાં - ‘શ્રદ્ધા’ના આ બંગલામાં તેઓએ ૧૯૮૬ની નવમી ડિસેમ્બર પદાર્પણ કર્યું. પદાર્પણ કરતાં પહેલાં માતાજીના મન્હિરની સ્થાપના કરી. મન્હિરના ગર્ભગૃહમાં લાઘે મન્ત્રા (લઘેલા)ની સ્થાપના કરી. અને મહોત્સવ ઉજવાયો હતો એ સૌને વિદ્ધિ હતો જ.

આર્મ માતાજી જાણે પોતીકા ભૂમિ પર ‘શ્રદ્ધા’ માં પ્રગટ થયા.

અહીં આપણે સૌ અંદાજ કંગાવીએ કે, ૧૯૭૧માં માતાજીના આદેશથી અમદાવાદને કર્મજીનિ બનાવીને રહેલા શાખીજી ૧૯૮૬માં કંગલગ અદાર-ઓભધીન વર્ષે પછી પોતાની મરજ મુજબનું-પોતાની

[આધ્યાત્મિક કેઠી, જાન્યુઆરી, '૬૧]

અતુકૃગતા પ્રમાણેનું નિવાસરથાન બનાવી શક્યા એ તેમની અઙ્ગા, શરણાગતિ ને ધીરજના જ ઘોટક અની રહે છે. ને વળી તેઓ તે તેમાં પણ માતાજીની કૃપા, પ્રેરણ ને સહાયની જ પ્રતીતિ કરે છે.

માતાજીના પ્રાગદ્ય હિનની ઉજવણીના આદેશના અતુસન્ધાનમાં આઠલી પૂર્વભૂમિકા ઉચ્ચિત કેખી છે.

માતાજીના આદેશ અતુસાર નવમી ડિસેમ્બરે ચેાળનારા ૧૧ કુંડી ગાયત્રી મહાયજની પૂર્વ તૈપારી શુદ્ધેવના એક પરમ લક્ષ્મી મુ. શ્રી મહેન્દ્રભાઈ વ્યાસ, વરના આચાર્ય શ્રી જ્યંતીભાઈ અને અન્ય લક્ષ્મી લાઈ-અહેનોએ શુદ્ધેવના માર્ગદર્શન પ્રમાણે કેટલાય દ્વિસો અગાઉથી કરવા માંડી હતી.

નેમ નેમ દ્વિસે નજીક આવતો જતો હતો તેમ શુદ્ધેવની સૂચના પ્રમાણે મહેન્દ્રભાઈ પોતાના સાથીએ સાથે યજાનું આયોજન કરતા જતા હતા. યજા અંગેની સામની, મંડપ, લક્ષ્મી માટે અપોરનો ઇણાહાર અને મહાપ્રસાદ વગેરે. પોતાના ચોકભાઈભર્યા સ્વભાવ પ્રમાણે, શુદ્ધેવ સ્વયં દરેક નાની-મોટી બાધતો પરતે ધ્યાન આપતા ને સૂચનાએ આપતા રહેતા હતા.

યજાના આગલા દ્વિસે જ યજમંડપમાં ૧૧ યજાકુંડો, જુદા જુદા ડેવતાએના જુદા જુદા સ્થાપનો, માતાજીનું સ્થાપન, શુદ્ધેવની એઠક, લક્ષ્મોને બેસવાની વ્યવસ્થા, ઇણાહાર-ભોજનની વ્યવસ્થા અધું જ વ્યાસરથાને ગોઠવાઈ ગયું હતું. એક અનોખા વાતાવરણ ને મહોત્સવની અતુભૂતિ તો આગલા દ્વિસ્થિ જ થઈ રહી હતી.

યજાના દ્વિસે એટલે કે નવમી ડિસેમ્બરે સવારે સાત વાગ્યે શુદ્ધેવની યજમંડપમાં પદ્મરામણી થયા પછી માતાજીના ને શાસ્ત્રીજીના જ્યંતીભાઈ સાથે ૧૧ કુંડોના સુખ્ય યજમાનોએ યજાના આચાર્ય શ્રી જ્યંતીભાઈની સૂચના અતુસાર વિધિવત્ પૂજા શરી કરી હતી. ત્યારાદ શુદ્ધેવને મન્ત્રાચ્યાર સહિત શ્રી જ્યંતીભાઈએ મંડપ-પ્રવેશ કરાયો હતો. યજાકુંડમાં અભિ પ્રગટાયા પછી હોમ શરી કરાયો હતો. વિધિવત્ મન્ત્રાચ્યાર સહિતની પૂજાથી વાતાવરણ ખૂબ જ આહ્વાદક ને દ્વિષ્ય લાગતું હતું. ત્રિપદા આયત્રી મહામંત્રના ઉચ્ચાર સાથે થર કરાયેલા હોમથી વાતાવરણની દ્વિષ્યતા, અલૌકિકતા અને આહ્વાદકતા પરાકાણાએ પહોંચી હતી.

ત્રણું માળાના હોમ પછી એક કલાકના વિરામના સમયમાં ઉપસ્થિત લક્ષ્મી માટે ઇણાહારની વ્યવસ્થા કરાઈ હતી.

એક કલાકના વિરામ બાદ બીજી એ માળાનો હોમ કરાયો હતો. કુલ પાંચ માળાનો હોમ કરવામાં આવ્યો હતો.

પાંચ માળાના હોમ પછી કેટલાક મોડી આવનાર લક્ષ્મી માટે યજાના આચાર્ય શ્રી જ્યંતીભાઈએ ૧૧ મન્ત્રાનો હોમ કરવાની સૂચના આપી હતી. ૧૧ મન્ત્રાના હોમ માટે પણ અસંખ્ય લક્ષ્મો અભિયારે કુંડ પર ચિસ્તઅદ્ભુત ગોઠવાઈ ગયા હતો. યજમંડપની બહાર પણ લક્ષ્મોની - દર્શનાર્થીએની ભીડ જામી હતી. વાતાવરણમાં સુવાસ, દ્વિષ્યતા ને ભજ્યતા વર્તાઈ હતો.

એવામાં પૂજય શુદ્ધેવની પૂર્વસૂચના અતુસાર જ્યંતીભાઈએ મંડપમાં જહેરાત કરી કે, આ ૧૧ મન્ત્રાની આહૂતિ પૂજય શુદ્ધેવ સ્વયં અતે મંડપમાં પદ્મરામી, સ્વયં મન્ત્રાચ્યાર કરીને કરાવશે. માટે દરેક લક્ષ્મો પહેલાં તેમના મન્ત્રાચ્યારનું અવચ્ચ કરી, શુદ્ધેવ મન્ત્ર ઉચ્ચારી રહે પછી મન્ત્રાચ્યાર કરી યજાકુંડમાં આહૂતિ આપવી.

ખરુના આચાર્ય શ્રી જ્યંતીભાઈની આ જહેરાત થતાં જ પૂજય શુરુદેવ તેમની ઐઠકમાથી જીડી બરમંડપમાં પદ્માર્થિ અને મંડપની મધ્યમાં માઈક મૂકીને મન્ત્રોચ્ચાર થતા હતા ત્યા ભૂમિ પર - પાઠલા પર બિરાળ્યા. તેમના તે વેળાના સ્વરૂપમાં તેમની મહાનતા છતી થયા વિના રહેતી નહોતી.

વળી તેમણે એમ પણ જહેર કરાયું કે તેમના આ ૧૧ મન્ત્રોચ્ચાર દારા જેમણે મન્ત્રદીક્ષા ન લીધી હોય તેઓને મન્ત્રદીક્ષા પણ મળી જશે.

મંડપમાં તેમના આમ જણાવાયા પછી તેમણે ૧૧ મન્ત્રો સ્વયં ઉચ્ચારી કુંડ પર ઐઠેલ અક્ષોને હોમ કરાયો.

વાચકોને વિદ્ધિ હશે કે, અગાઉ એકવાર સુરતમાં પંચકુંડી ગાયત્રી મહાયજુ યોજાયો હતો ત્યારે પણ શુરુદેવે સ્વયં બરમંડપમાં પદ્માર્થિ સ્વયં મન્ત્રોચ્ચાર કરી ૧૧ મન્ત્રની આહૃતિ અપાવી હતી પણ એ વેળાના મન્ત્રોચ્ચારમાં અને આ વેળાના મન્ત્રોચ્ચારમાં ધર્મા મોટા કેદ મારી દાખિએ વર્તાતો હતો. તે વેળાના મન્ત્રોચ્ચારમાં ગાયત્રી મન્ત્ર કેવી રીતે ઉચ્ચારવો તે દર્શાવાયું હતું, જ્યારે આ વેળાના મન્ત્રોચ્ચારમાં મારી દાખિએ જે વિશિષ્ટતા હતી તે એ કે ગાયત્રી મન્ત્રમાં રહેલા સંગીતને, મન્ત્રના ક્ષયને, શાખાના ઉચ્ચારની લદખણે, વિશિષ્ટતાને લયના આરોહ-અવરોહ ઉચ્ચાર દારા દર્શાવી આપ્યા હતા. તેમાં તેમના અસ્તિત્વની જીંડી પ્રશ્નાતિ વર્તાતી હતી. મન્ત્રનું ગાભીર્ય, ઉચ્ચારનું વૈવિધ્ય, પ્રાર્થનાનો પોકાર, ચિત્તના એકાગ્રતા, સંગીતની સુરાવલિ, હદ્ધયની જર્મિ, અન્તરનો એમ, અક્ષિનો લાવ, જીંડી આરત, અને માતાજી સાથેના પ્રત્યક્ષ સાયુજ્ય સાધવા સેતુના નિર્માણ માટે ગાયત્રી મન્ત્રની વિવિધ છટાઓને મન્ત્રના ઉચ્ચાર દારા દર્શાવી આપી. શુરુદેવે ગાયત્રી મન્ત્ર જણે ગાઈ થતાંથી.

તેમના આ ૧૧ મન્ત્રોના ઉચ્ચારની અન્ય જે નોંધપાત્ર વિશિષ્ટતા કે વિલક્ષણ્યતા હતી તે એ કે, ત્રિપદા વાયત્રી મન્ત્રના છેલ્લા ઊંઠની સાથે સ્વાહા કરી જે આહૃતિ અપાય છે તે મન્ત્રના છેલ્લા ઊંઠના ઉચ્ચારમાં મન્ત્રનો લય જે ઊર્ધ્વ ગતિએ જઈને સ્વાહામાં વિરામ પામતો હતો. તે ઊંઠના તેમના સ્વરૂપે થયેલા ઉચ્ચારનું શ્રવણ જીવનનો એક લાદાવો બની ગયો. જીવનની એક ધૂમ્ય પળ બની બર્દી. જીમાં મન્ત્રોચ્ચારનો એ લય, લયની ઊર્ધ્વ જતી અને વિરામ પામતી ગતિનું શ્રવણ કાનમાં ગૂંજ્યા કરે છે.

એમાં પ્રાણ્યાયમના શાસોચ્છ્વાસની ગતિનું પણ જણે નિર્દર્શન થર્ડ જતું હોય એમ મને લાગે છે.

૧૧ મન્ત્રોના આ શ્રવણ પછી મને તો લાગે છે કે આપણે માટે ચિત્તની એકાગ્રતા ડેળવવાનો એક અમોદ ઉપાય મળી ગયો છે. શુરુદેવે ૧૧ મન્ત્રોના આ ઉચ્ચાર દારા દર્શાવી આપેલ સંગીતને- ક્ષયને જે અનુભરીશું ને એ રીતે ત્રણ માળા કરીશું તો મને લાગે છે કે, ખૂઅ તરાથી ચિત્તની એકાગ્રતા ડેળવી શકાશે. માનસિક શાંતિ મેળવી શકાશે. અંદરના ઉધામાચો શાંત થર્ડ શકાશે. આપણા પદૂરિપુઅં પર કાણ્ય મેળવી શકીશું.

૧૧ મન્ત્રોના ઉચ્ચારની આહૃતિ અપાયા ખાદ ઉપસ્થિત અક્ષોને સંઓધીને શુરુદેવ જણાયું જ છે કે, આ રીતે તમે સૌ મન્ત્રોચ્ચાર કરી ગાયત્રી મન્ત્રની ત્રણ માળાને હૈનિક ઉપાસનામાં સમાવી દેશો.

મનને શાંત કરી લયઅદ્ધ મન્ત્રોચ્ચાર કરવાનો શુરુદેવનો અનુરોધ અતે પ્રગટ થયા વિના રહેતો નથી.

જીમાં દ્વિસ દરમિયાન માતાજીની સુવાસમય સુદ્ધમ ઉપસ્થિતિની અનુભૂતિ વર્તાતી હતી.

યરની પૂર્ણાહુતિ પ્ર. શુરુદેવના હરતે જ થઈ હતી. પૂર્ણાહુતિના સમયે યરના આચાર્ય શ્રી જ્યંતીભાઈએ પૂજય શુરુદેવના હાથમાં પૂર્ણાહુતિનું શ્રીઇળ અને મુખ્ય કુંડના યજમાન શુરુદેવના પુત્ર ચિ. યોગેશભાઈના હાથમાં પૂર્ણાહુતિનું ઇળ મૂકી શાધ્ય રતુતિ શરૂ કરી ત્યારે વાતાવરણમાં ડોઈક મહાન વ્યક્તિની ઉપરિથિતિની ગંભીર અને આહૃતાદ્યપૂર્વ અનુભૂતિ વર્તાતી હતી. યરના મુખ્ય કુંડ પર રાજરાજેશ્વરી વેદજનની સમક્ષ યરની પૂર્ણાહુતિનું શ્રીઇળ લઈ જોકેલા શુરુદેવની આખેા વારેવારે ભાંચાઈ જતી હતી અને તેઓ અન્તમુખ અની માતાજીની ઉપરિથિતિનાં ફર્શન કરતી હોય તેમ રૂપે લાગતું હતું. તે વેળા તેમના મુખ પરની પ્રસન્નતા, આખું આખું ફરદ્યા કરતું રિમત અને તેમની અન્તમુખતા માતાજીની ઉપરિથિતિની અનુભૂતિ કરતાતી હતી.

એટલું જ નહિ, મુખ્ય કુંડના યજમાન શુરુદેવના પુત્ર ચિ. યોગેશભાઈએ પણ માતાજીની ઉપરિથિતિ ને કૃપાનાં આહૃતાદ્ય આંદોલનો અનુભવ્યા હોવાતું જણું મળ્યું હતું.

શ્રીઇળ હોમાયા બાદ આરતી થઈ હતી. રાજરાજેશ્વરી વેદજનનીને આરતીના ઓવારણા આપ્યા બાદ મન્ત્ર પુષ્પાંજલિ અર્પવામાં આવી હતી. તે વેળા પણ વાતાવરણ ખૂબ જ આહૃતાદ્યને અલોકિક જણાતું હતું.

આખીજીનાં પુત્રવધૂ ચિ. ભાવનાએ પેતાનો અનુભવ વર્ણવતી જણાયું હતું કે,

મન્ત્ર પુષ્પાંજલિ વખતે હાથમાં નાનકું ઝૂલે લઈ હું માતાજી સામે એ હાથ નોડી આખે. મન્ત્ર કરી જિની હતી. મન્ત્રોચ્ચાર ચાલુ હતો. અચાનક જ અને આહૃતાદ્ય આંદોલનોનો અનુભવ થવા લાગ્યો. મારા અન્તે હાથો એકદમ ધુજવા લાગ્યા. મારી આખેા પર ભાર લાગવા માંડયો. અને થયું હે હું આખેા ઉધાડી જેણ ક અને શું થાય છે? મારા હાથ કુમ ધૂલે છે? પણ મારી આંદોલિક ઉધડતી જ નહોંતી. જ્ઞાન અંદરથી અને ડોઈકહેતું ન હોય ક આખેા ઉધાડીશ જ નહિ. મન્ત્ર પુષ્પાંજલિ પૂરી થતાં આચાર્ય શ્રી જ્યંતીભાઈએ માતાજીને પુષ્પ અર્પણ કરવા જવાની સુયના આપી ત્યારે જ હું જણે એકદમ જરૂરીને જગી હોડું એવો અનુભવ થયો. અમે અન્તે (યોગેશ-ભાવના) મુખ્ય કુંડ પાસેથી માતાજીના સ્થાપન પાસે માતાજીને પુષ્પ અર્પણ કરવા જતા હતી એટલા અંતરમાં પણ મારા હાથ ધૂલતા જ હતા. મેં દૂરથી જ પુષ્પ ચઢાયું તે. તે સીધું જ માતાજીના ચરણમાં જ પડ્યું. એ જેણ અને ખૂબ જ આતન આવ્યો. અને એ સાથે જ આંદોલનો પણ અંદર જ શરીરી ગયા.

પુષ્પ અર્પણ કરી હું પણ્યાજીને પગે લાગવા ગઈ ત્યારે મારી અનુભૂતિને પણ્યાજી પામી જવા હોય - જાણ્યી જવા હોય તેમ તેમણે ખૂબ જ આહૃતાદ્યપૂર્વક સ્વિમત કર્યું ને અને આશીર્વાદ આપ્યા. મારી આ અનુભૂતિને તેમની સમક્ષ મેં રણૂ કરવાનો વિચાર કર્યો ત્યા જ અન્ય બદ્ધો તેમને પગે લાગવા આવતાં જેણ તેમના આશીર્વાદ લઈ, પણીથી છદીશ, એમ વિચારી હું અન્ય કાર્યમાં પરાવાઈ।

આમ શુરુદેવના સમ્પર્કમાં આવતા સહૂને માતાજીની કૃપા, પ્રેરણા ને આશીર્વાદની અનુભૂતિ થાય છે તે નિઃશ્વાસ છે.

આધ્યાત્મિક કેડી, જાન્યુઆરી, '૬૧]

અન્તે એક ચિરસમરણીય વાત માતાજીના આહેશ અંગે—

માતાજીએ આહેશ આપ્યો—

‘મારો પ્રાગટ્ય હિન ઉજવો’.

અર્થાત શાખીજીના નિવાસમાં-સાનિધ્યમાં માતાજી સ્વયં પ્રગટ થયેલો જ છે. માતાજી અહીં સ્વયં હાજરાહજૂર છે. પરમતત્વ અષ્ટી જ બિરાળત ને વિરાળત છે. એને અન્યત્ર કચ્ચાય શોધવાની જરૂર નથી. અતુભૂત-આગન્તુક શક્ષા ને શરણાગતિ રાખે તો તેને અવશ્ય તેની અત્રેની ઉપરિથિતિની અતુભૂતિ થઈ શકે. અતે કરેલા તેના સંકલ્પો સાક્ષાર બની શકે ને ધર્ઘાંયના સંકલ્પો-મનોરચ્ચા-કામનાઓ પરિપૂર્ણ થયાં હેવાનું જાણું મળ્યું છે.

યુરુદેવના આહેશ-માર્ગદર્શનતું પાલન, પોતીધી શક્ષા, શરણાગતિ, ધીરજ ને સહનશીલતા હોય તો અતે પ્રગટ થઈને રહેલો માતાજીની પરમતત્વની અતુભૂતિ અવશ્ય થઈ શકે એ નિઃશાંક છે.

આખરે એ અતુભૂતિનો વિષય છે.

આ હકીકતને પૂજ્ય ગુરુહેવે સમર્થન આપ્યું છે. તે જાણવતાં મને આનંદ થાય છે.

હૈવી અને આસુરી સંપત

શાસ્ત્રીણ

શ્રી મદ્દ ભગવદ ગોતાના સોળમા અધ્યાયમા શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને અજૂન સમક્ષ હૈવી અને આસુરી સંપતિનું વર્ણન કર્યું છે અને જણાયું છે કે હૈવી સંપત મોક્ષ માટે અને આસુરી સંપત અન્ધન માટે છે. હે પાંડવ ! તુ હૈવી સંપતમાં જન્મેલો છે આથી શોક કરતો નહિ.

અનુષ્ટના વ્યક્તિત્વ અને અસ્તિત્વને તેજર્સ્વી, દિવ્ય, અભ્ય ને પ્રભાવક અનાવવા પણ હૈવી સંપતના ગુણોનું સંવર્ધન ને પોષણ વ્યક્તિએ કરવું જરૂરી છે.

જીવન, જગત, સંસારના તમામ દુનદોમાંથી - દુઃખાભાસી મુક્તિ મેળવવા, મોહમાયાથી પર થવા, હૈવી સંપતના ગુણો પણ વ્યક્તિએ કેળવવા જરૂરી છે. જીવનના વ્યવહાર માટે અને આધ્યાત્મિક જીવનના પ્રવર્તન માટે, ઉપાસનામાં પ્રગતિ કરવા, ધર્મરપ્રાપ્તિના દુઃકર માર્ગમાંના અન્તરાયોને પાર કરવા, એ અન્તરાયોને પાર કરી પરમતરવની પ્રાપ્તિ કરવા પણ હૈવી સંપત જરૂરી છે.

હૈવી સંપતનું વર્ણન કરતો શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને જણાયું છે કે અભ્ય, સાત્ત્વિક વૃત્તિ, જ્ઞાન અને ધોગમા વિશેષ સ્વિતિ, દ્વાન, દમ, યજ, સ્વાધ્યાય, તપ અને સરળતા, અહિસા, સત્ય, અકોધ, ત્યાગ, શાન્તિ, અપૈશુન (કુદ્રાયુદ્ધને અભાવ) દ્વાય, અલોલુપતા, મૃહુતા, લાજ, ચપળતાનો અભાવ, તેજર્સ્વિતા, ક્ષમા, ધૃતિ, પવિત્રતા, અદ્રોહ, અતિમાનિતાનો અભાવ હૈવી સંપતમાં જન્મેલામાં હોય છે.

આસુરી સંપતનું વર્ણન કરતાં ભગવાન જણાવે છે કે દંબ, દર્પ, અભિમાન, કોધ, પાતુષ (નિષ્કુરતા) તથા અજ્ઞાન આસુરી સંપતમાં જન્મેલાને પ્રાપ્ત થાય છે. તેઓ પ્રવૃત્તિ કે નિવૃત્તિ જાણુતા નથી. તેઓમાં પવિત્રતા, આચાર કે સત્ય હોતું નથી. તેઓ જગતને અસત્ય, નિરાધાર, અનીશ્વર અને કામહેતુક ગણે છે. આ લોકો કુર કર્મનું આચરણ કરનારા અને જગતનો ક્ષમ કરવા તત્પર થાય છે. તેઓ અપવિત્ર કાર્યો કરે છે. જીવનના અન્ત સુધી ચિંતામાં દૂષેલા રહે છે. વિષયોપકોગ માટે અન્યાયથી ધન એકત્રિત કરે છે.

મેં આ મેળાયું, આ મનોરથ સિદ્ધ કરીશ, આ ધન મારું છે, આ પણ અને અળશે, મેં આ શત્રુને હણ્યો, ખીલ પણ હણ્યીશ, હું ધર્મર છું, બોગી છું, સિદ્ધ છું, બળવાન છું, સુખી છું, સમૃદ્ધ છું, કુળવાન છું, મારા સમાન અન્ય કોણ છે ? હું ધર કરીશ, હાન આપીશ, આનંદ કરીશ એમ આજ્ઞાનથી મોહ પામેલા, અનેક પ્રકારની કલ્પનાથી લમેલા, મોહનલામાં સપડાઈ કામભોગમાં આસક્તા હોઈ અપવિત્ર નરકમાં પડે છે. આત્મશાધી, સ્તર્ય, ધન, માન અને ભદ્રી યુક્ત તેઓ દીક્ષિકૃતાથી શાઅવિધિ વિનાના કેવળ નામના યજ કરે છે. અહંકાર, ધળ, દર્પ, કાગ, કોધ, તેનો આશ્રય કરી પોતાના તથા અન્યના દેહમાં (રહેલા) મારા દ્વાપ અને નિંદા કરનારા હોય છે. એવા દ્વેષી, કુર, નરાધમોને હું વારંવાર સંસારમાં આસુરી યોનિમાં જ વાસું છું.

આસુરી યોનિમાં પડેલા જન્મેલા અન્યન મને પામ્યા વગર અધોગતિને પામે છે.

કામ, કોધ અને દોષ એ આત્માનો નાશ કરનારાં નરકની દ્વાર છે માટે ત્રણેનો ત્યાગ કરવો. આ વણું તમોદારથી વિમુક્ત થઈ પોતાના કલ્યાણ માટે પ્રયત્ન કરે પછી પરમગતિને પામે છે.

જ શાસ્ત્રવિધિ તણ હુંચા પ્રમાણે વતો છે તે સિક્ક પામતો નથી, ચુખ કે પરમગતિને પામતો નથી.

માટે કાર્ય અને અધ્યાર્યની વ્યવસ્થામાં તારે શાસ્ત્રનું પ્રમાણ લાણી શાસ્ત્રવિધિમાં કહેલું કર્તાબ્ય કર્મ કરવું ચોગ્ય છે.

આમ મનુષ્યની પોતાની જ નખળાઈએ, ખામીએ, દુર્ગણા, દુર્વિતિએ, તેના મનની ભલિનતાએ, જન્મોજન્મના કુસંસ્કારો, તેના દુઃખનું, તેના બન્ધનનું કારણ અને છે. તે પરમાત્માને આગણી શકતો નથી. તેની ઉપાસના કરી શકતો નથી ને પામી પણ શકતો નથી. તે જીવતેજીવત જ પોતાના નરકનું નિર્માણ કરે છે ને જન્મોજન્મ તેમાં સંખડયા કરે છે. આથી જ મનુષ્યે હૈવી શુશ્રોતું નિર્માણ કરવું, જીતન કરવું જરૂરી છે.

આ તો સોળમા અધ્યાયની હૈવી-આસુરી સંપતનો સાર કલ્યો. માતાજીની ગ્રેરણું અને મારા સ્વાતુભવ પ્રમાણે એ અંગે થોડું કિવરણ કરવાનો મારો વિચાર છે.

હૈવી સંપતમાં શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને અભયને પ્રથમ સ્થાન આપ્યું છે.

પરમતત્ત્વનો આશ્રય લેનાર, તેનામાં અદ્ધા અને શરણાગતિ રાખનાર, તેની સર્વાંધાપક્તતા અને સર્વતત્ત્વનો ઘ્યાલ રાખનારને કદી ડોધ્યિણું બધ્ય સતાવી શકતો નથી. અભય તો મનુષ્યમાં જન્મથી જ હોય છે.

માણુસને જીવનમાં અભયની તો હગલે ને પગલે જરૂર પડે છે. જીવનમાં ડેટલીકવાર સાહસની જરૂર પડે છે. ડેટલાંક કાર્યો માટે Boldness-પ્રગટસતાની જરૂર પડે છે. માણુસમાં અભય હોય તો જ તે સાહસ કરી શકે છે. ધણી વાર માનવી નાની નાની આબાતોમાં ગભરાય છે. ક્ષોભસ-કોચ અનુભવે છે. એને કારણે જીવનનાં ડેટલાંક કાર્યો તે પૂર્ણ નથી કરી શકતો. માણુસ જો આ ક્ષોભ-સ-કોચ દૂર કરે તો જીવનવિકાસના પથ પર આગળ વધી શકે છે. આ ક્ષોભ-સ-કોચ જો દૂર થાય તો બહુ જરૂરીથી અભયવૃત્તિ ડળવી શકાય છે.

ધણી વ્યક્તિએને ધણી બધી નાની નાની બાબતોનો ડર લાગતો હોય છે. ધણું લોડાને સહેજ સહેજમાં બીક લાગે છે, તેઓ બધ અનુભવે છે. મને એ જ નથી સમજતું કે માણુસ શેનાથી બીજે છે. માણુસ માણુસની વચ્ચે રહે છે, પછી બીક શાની? મનુષ્ય જો સાત્ત્વિક વૃત્તિ ને પ્રવૃત્તિવાળો હોય તો એણે કથાનો ડર ન રાખવો જોઈએ.

મનુષ્ય જો એક લાવના રાખે કે ઠિંકર દ્વસે દિશાચેદી મારું રક્ષણ કરે છે, મેં એની જરણાગતિ સ્વીકારી છે એટલે મારું અહિત ન થાય એવી દફ પ્રતીતિ સેવાય તો જરૂર અભય કેળવારી.

મારી વ્યક્તિગત મુલાકાત દરમિયાન પણ ધણું મને સહેજ સહેજમાં પૂછે છે કંઈ વાંચે. નહિ આવે ને! કંઈ ભૂલ તો નથી થતી ને! આમ કેમ થાય છે? વગેરે વગેરે માતાજીની કૃપાની અનુભૂતિએ પામીને પણ મનમાં કંઈક છૂપો. ડર અનુભવે છે. આ સ્થિતિ ઉચ્ચિત નથી.

જીવન સ્વયં એક સાહસરક છે. ઉપાસના પણ એક દુષ્કર પ્રવૃત્તિ છે. એ માટે અભયની જરૂર પડે જ છે. અભય કૌતિક ને આધ્યાત્મિક ઉભય જીવન પર પોતાનો પ્રભાવ પાથરે છે.

મરજીવો જેમ સાગરમાં દૂધકી મારીને મોતી લઈને બહાર આવે છે તેમ જીવનઝીપી સમુદ્રમાં પણ દૂધકી લગાવવા માટે અભય જરૂરી છે.

હિલના જે બોળા છે, બોળપણમાં કે અશ્વાનતામાં જે સ્વફર્તાંધ્યને ભૂલે છે તેને પોતાના કર્તાબ્યનું જીબ કરાવવા લગવાન રવયં હાજર થાય છે.

અજુંનને વડીલોને માર્યાના પાપનો ઉર લાગતો હતો. તે સ્વહર્તાંયથી વિરમૃત ને વિચલિત થયો હતો. સામે આવી પડેલી પરિસ્થિતિ-આપત્તિ માટે તે ડોઈ રીતે જવાઅન્દાર નહોતો. પણ સામે આવેલી પરિસ્થિતિનો સામનો તો કરવો જ પડે છે ને। આથી ભગવાન સ્વર્યં એની વહારે ધાય છે ને તેને અભય અનવા સમજવે છે. તેનામાં અભયવૃત્તિને ખોલવે છે. પ્રોત્સાહન આપે છે. ભગવાન સ્વર્યં તેને અભય અનવાતું કહે છે. ભગવાન કહે છે કે અભય હેવી ગુણ છે. એ હેવી ગુણ ખોલવવાથી તું મને પામીશ માટે અભય બન. તને ડોઈ પાપ નથી ભગવાતું. તું હેવી વૃત્તિને આધીન થા. તો જ તું રણસંગ્રહમાં જીતી શકીશ.

બસ, તમે પણ સૌ માતાજીનું સતત સાનિધ્ય અનુભવી જીવનમાં આગળ વધતી જવ. ઉપાસના કરતા જવ. તમારો જીવનપથ ઉજાજવળ જ છે. ઉજાજવળ જ અતશે એમાં મને શંકા નથો.

જેમ જીવનમાં અભયની જરૂર છે, તેમ ઉપાસના કરવા માટે પણ અભયની જરૂર છે. કારણ કે ડાટ્લીકવાર ઉપાસના કરતાં કરતાં તેજસ્વું જના, પ્રકાશના કે હેવ-હેવીના સ્ફુર્તમ ઇપે દર્શાન થાય છે કે તેની સ્ફુર્તમ હાજરીની જુદા જુદા ઇપે અનુભૂતિ થાય છે. તે વખતે ઉપાસક જો મનનો મજબૂત હોય તો એ હેવી અનુભૂતિઓને અલી ને જરૂરી શકે છે અન્યથા. તે ઊરી જાય છે, અફળાઈ જાય છે, સહન કરી શકતો નથી, જરૂરી શકતો નથી ને ઉરનો માર્યો તે કશાય મગજની સમતુલ્યા પણ ગુમાવી એસે એમ જની શકે. પરમતત્ત્વના તેજને-પ્રકાશને જરૂરવિનું ખૂબ દુષ્ટ છે.

ડાટ્લીકવાર હેવી અનુભૂતિઓનો આપણું ઘાલ પણ નથી આવતો. આવા સમયે જો અનુભ્યમાં અભય કુળવાયેલો હોય તો તે હેવી અનુભૂતિઓને સહજ ભાવે ભાલું કરી શકે છે. આવેલી પરિસ્થિતિનો સામનો કરી, તને જરૂરીને આગળ વધી શકે છે.

મારી જ વાત કરું તો એકવાર હું કાંઈછુપુર મારી માસીના દીકરાના લગ્નમાં જતો હતો. ધંધા વધેં પહેલાંની આ વાત છે. જગત જેવા એકાંત માર્ગેથી હું એકલો એકલો આલ્યો જતો હતો. માર્યાં મને દૂંટાદુંઓની એક ટોળાકી મળા. તેઓએ મને આંતર્યો. મારા મન્ત્રજ્ઞપ ચાલુ જ હતા. મેં તેઓને ડોઈ જ પ્રતિકાર કરવાનો પ્રયત્ન ન કર્યો. મારી પાસે ધડિયાળ, વીંઠી ને ચેર્ચન હતા તે સહેજ પણ શ્વાસ વિના મેં તે તેઓને ધરી. દીધા અને મેં કહું કે લો, મારી પાસે આ છે. તમે લઈ લો. જેથી હું સુઝેથી આગળનો માર્ગ કાપી શકું. ત્યા જ ટોળાનો સરદાર વરચે આંધો. તેણે તેના સાથીઓને અધ્યવર્ચ્યે અર્પણી કર્યું, ‘એને છાડી હો.’

મને આશ્રમ થયુ. મેં તને પૂછ્યું, ‘ભાઈ, તારામાં આવું પરિવર્તન કેમ આંધું?’

સરદારે મને કહ્યું, ‘મારા સાથીઓ જ્યારે તારી પાસે વરસુઓ માર્ગી રહ્યા હતા ત્યારે મારા જીનમાં મને ડોઈ કઢી રહ્યું હતું કે, આ તો માતાજીનો ઉપાસક છે. એને છાડી હો.’

ત્યાર બાદ ટોળાનો સરદાર અને તેના સાથીઓ મને ડેઢ માં સુધી મૂકી થયા....

ખીલે એક પ્રસંગ ૧૬૫૫નો છે. તે વખતે હું જોખરા હતો. મારું અનુધાન ચાલતું હતું. આગલા એ ઓારડા અને નાની જેલેરી છાડી ડેડ અંદરના ઓારડામાં સૂતો હતો. રાત્રીના લગભગ એક-હાંદો સમય હતો. અચાનક મારી આખ જખડી ગઈ. તો સામે એક સર્વપવાન ચુવતી મેં જોઈ. તેણે ખાંદે વાળો પહેરાં હતો. વાળ જુદા હતા. એકદમ તેજસ્વી રવિપ હતું. તે એ હાથ પહોળા કરી મને આહવાન-આવકાર આપતી હોય તેમ મારી જામે જની હતી. તેમને જોઈ મને આશ્રમ થયુ. હોથુ હો એ? એમ વિચારી હું જાનો થયો. ને તેમની સામે ચાલવા માર્ગથું. મેં જેમ જેમ તેમની સાથે

આલવા માર્ડયું તેમ તેમ તેઓ પાછળ ડગ ભરતાં જાય. એક ઇમ, એ ઇમ ને જેલેરી સુધી તેઓ પાછળ ડગ ભરતાં ગયા ને અદ્દરથ્ય થઈ ગયા.

એ ડોષ હશે એ મને તરફાળ તો સમજયું નહિ ને મને એથી કોઈ ડર પણ ન લાગ્યો. ન પાછો સુઈ ગયો.

ત્યાર બાદ લગભગ ૧૬૫૮માં એક પ્રસંગ ઘન્યો. અડધી રાત્રે રસ્તે કોઈ આવતું હોય તેવા પગલાનો અવાજ સાંભળ્યો. રાત્રીના શાંત વાતાવરણમાં પગલાનો અવાજ ૨૫૦૮ સંભળાતો હતો. મને થયું કે આટલી મોડી રાત્રે કોષ હશે? એ જોવા હું જેલેરીમાં આવ્યો. ત્યાં જ એક સ્વરૂપવાન, તેજસ્વી દ્યૂદા વાળવાળી, સહેદ વખો પરિધાન કરેલી એક યુવતી પસાર થતી મેં જોઈ. હું જેલેરીમાં જિબો હતો. તેણે પસાર થતાં સહેજ ઉપર નજર પણ કરી. આટલા નાના ગામમાંની કોઈ એક યુવતીનો પરિચય ન હોય તો ય એળખી તો શકાય જ હે એ કોષ છે? પણ એ યુવતીનો કોઈ પરિચય ન મેળવી શક્યો. મને એમ હે એની પાછળ કોઈક આવતું હશે પણ કોઈ ન આવ્યું. મને થયું કે કોષ હશે, યુવાન ઓની આટલી મોડી રાત્રે એકલી કચાં જતી હશે? મુરકેલીમાં હશે? એવા વિચારથી તૈયાર થઈ હું ધરની ખાડાર નીકળ્યો. ધરમાંથી નીકળી નાકા પરની પોલીસ ચોકી સુધી હું ચાલતો ગયો, પણ મને કોઈ દેખાયું નહિ.

હંડીના દિવસો હોઈ પોલીસ ચોકી પરના પોલીસો તાપણું તાપતા એડા હતા. મેં તેઓને પૂછ્યું, ‘અહીંથી કોઈ યુવતી પસાર થતી તમે જોઈ?’

તેઓએ મને હસી કાઢ્યો. મને કહે ટું કોઈ સ્વરૂપ જોતો હોય તેમ લાગે છે. અહીંથી કોઈ યુવતી તો શું એક દૂતદું પણ પસાર થયું નથી.

હું પાછો આવી સુઈ ગયો. પણ એનાથી મને કોઈ જ ડર નહોતો લાગ્યો. પાછળથી મને સંકેત મળ્યો. હે એ તો માતાજી સ્વયં હતાં.

આમ જીવનમાં આવી અનુભૂતિઓ. મનુષ્યના-ઉપાસકના ભગવ પર ધર્યો. મોટો પ્રભાવ પાડે છે પણ ઉપાસક જે દદ મનોભળવાળો. હોય તો આવી અનુભૂતિઓ. સહજભાવે સ્વીકારીને પોતાના ઈંટના રમરણુમાં-ઉપાસનામાં કોઈ પણ જતના તર્ક વિના રમમાણ રહે છે.

જેમને કેવળ ઉપાસના કરવી છે તેમને માટે અભય-સાહસિકતા જરૂરી છે.

ઉપાસકોને માર્ગદર્શિન

શાખીએ

‘આધ્યાત્મિક કેડી’ના ૧૯૬૦ના ચારે અંકોમાં ઉપાસકોને કમશા: ઉપાસના અંગે માર્ગદર્શિન આપવામાં આવ્યું છે. ‘આધ્યાત્મિક કેડી’ના નવા તેમજ જૂના સભ્યો દ્વારા પણ વારંવાર ઉપાસના અંગે, હૈનિક ઉપાસના અંગેની કેટલીક બાબતો વખતોવખત પુણ્યા કરે છે તેથી તે સર્વાની જાણ આતર એવે ઉપાસના અંગે-હૈનિક ગાયત્રી ઉપાસના અંગે-મંક્ષિપ્તમાં માર્ગદર્શિન આપવામાં આવ્યું છે. આશા છે ઉપાસકોને મુંજવતી બાબતોની જાણકારી એમાંથી મળી રહેશે.

એવે રજુ કરેલો હકીકતો-માર્ગદર્શિન પોતાના કોઈ પણ ઈષ્ટની ઉપાસના માટે જરૂરી બની રહે છે.

૫૦ : હૈનિક ઉપાસના કઈ રીતે કરવી ?

ઉ૦ : ગાયત્રીની હૈનિક ઉપાસના કરનારે દરરોજ ત્રિપદા ગાયત્રી મહામંત્ર - અં ભૂલુંવઃ સ્વઃ અં તત્સવિતુર્ગ્રાય અગેહિવસ્ય ધીમહિ ધિયો યો નઃ પ્રચોદ્યાત્ર અં || ની ત્રણ માળા દરરોજ કરવી જરૂરી છે.

ગાયત્રી-ઉપાસના સાથે અન્ય કોઈ પણ ઈષ્ટની ઉપાસના થઈ શકે છે. ગાયત્રી ઉપાસના એ પરમ તત્ત્વની ઉપાસના છે. એથી અન્યાન્યનો કોઈ જ બાબત નથી નહીંતો.

ગાયત્રી ઉપાસના કોઈ પણ સમ્પ્રદાયની વક્તિ ગાતિ જાતિના બન્ધન વિના નિઃસંક્ષાય કરી શકે છે.

હૈનિક ઉપાસનામાં ગાયત્રી જ્વપ ઉપરોત અન્ય કોઈ પણ સ્તોત્રપાઠ ભજન કીર્તન જે તુચે તે કરી શકાય છે.

ગાયત્રી-ઉપાસના સિવાય પોતાના કોઈ પણ ઈષ્ટની ઉપાસના કરનારે પોતાને તુચે તે જ્વપ-સ્તોત્રપાઠ દરરોજ કરવા જરૂરી છે.

હૈનિક ઉપાસના માટે ઉપાસકે પોતાને અતુકૂળ લાગે તે અને તેટલો સમય દરરોજ દ્વારા જરૂરી છે.

૫૦ : ઉપાસનાની વિધિ શું છે?

ઉ૦ : મારી દધિએ, મારા સ્ત્રાતુભવના આધારે, માતાજીના આદેશ-પ્રેરણા-સંકેત અતુસાર હૈનિક ઉપાસનામાં વિધિને મહત્વ આપવાની જરૂર નથી. કારણ કે વિધિવિધાનની સમજ અને સાતુકૂળતા અહુ ઓછાને હોય છે. જેમને સમજ અને સાતુકૂળતા હોય તેઓ કલે કરે.

વળી વિધિવિધાનને મહત્વ આપવા જતાં ઉપાસનાનો મૂળ હેતુ, મૂળ લક્ષ્ય વિસરાઈ જવાય છે અને સમગ્ર ધ્યાન વિધિવિધાનમાં જ ચોટેલું રહે છે.

મારી દધિએ સમ્પૂર્ણ અદ્ધા, અનન્ય શરણ્યાગતિ, નિષ્કાગ લાવે, મા-ખાળકનો સમયનું કેળવી ઉપાસના કરવી જરૂરી છે. આ લાવોને કેળવવા એ જ મોટામાં મોટું વિધિવિધાન છે. પોતાના કોઈ પણ ઈષ્ટની ઉપાસના માટે એ જરૂરી છે.

આધ્યાત્મિક કેડી, જાન્યુઆરી, '૬૧]

૪૦ : ઉપાસના માટે શું શું જરૂરી છે ?

ઉ૦ : ઉપાસના માટે પોતાનાં ઈણની ડેડી કે આ ગાયત્રીની છથી કે મૂર્તિં પોતાની સામે રાખવી, અનુકૂળતા હોય તો ધૃતદીપ-અગ્રાંતી પ્રગટાવવાં. અનુકૂળતા ન હોય તો તેના વિના પણ ચાલી શકે છે.

૪૦ : ઉપાસનામાં બેસવા માટે કેવી જગ્યા હોવી જોઈ એ ?

ઉ૦ : ઉપાસનામાં બેસવા માટે ધરમાં અનુકૂળતા હોય, ધર મોદું હોય અને થઈ શકે તેમ હોય તો ઉપાસના માટે અલગ ઓારડો રાખવો જોઈ એ. પણ અલગ ઓારડો રાખવાની સુવિધા દરેકને સુલભ હોતી નથી, આથી એવી સુવિધા ન હોય તો ધરના ડોર્ઝ એક ઘૂણે પણ પોતાના ઈણની કે માતાજીની છથીની સ્થાપના કરી કે જોડવીને બેસી શકાય છે. વળી મૂર્તિં કે છથીની કાયમી સ્થાપના કરવાની અનુકૂળતા ન હોય તો ઉપાસનામાં બેસીએ તેટલી વાર પૂર્તું પણ છથી કે મૂર્તિને બાજુઠ, પાટદો, ટ્રિપોય, ટેચલ કે બોંધ પર મૂકી નજીર સામે રાખી શકાય છે ને ઉપાસનાનો કબુલ પૂરો થતો પથારથાને મૂકી દઈ શકાય છે.

૪૦ : ઉપાસનામાં કઈ રીતે બેસવું ?

ઉ૦ : પોતાના ઈણની કે માતાજીની છથી સામે પૂર્વાભિમુખ અથવા ઉત્તરાભિમુખ; પલાંડી વાળીને, ડાંક અને કર્મભર સીધાં-દ્વાર રહે તેમ બેસવું.

૪૦ : આસન કેવું હોવું જોઈ એ ?

ઉ૦ : દર્દાનું આસન હોવું જરૂરી છે. તેના પર અન્ય ડોર્ઝ પણ આસન પાથરી શકાય છે. તે ન હોય તો સુલભ હોય તે આસન પર બેસી શકાય, પરંતુ દર્દાનું આસન શક્તિનું અવાઢક હોવાથી, જ્યા-સ્તોત્ર દ્વારા જે શક્તિનો શરીરમાં સંચાર થાય છે તેનું અર્થિંગ-earthing-નથી થઈ જતું. એટલે કે તે શક્તિ જીવીનમાં નથી જીતરી જતી. સમગ્ર શરીરમાં તે શક્તિનો સંચાર થઈને સમગ્ર અસ્તિત્વ પર તેનો અલૌકિક ને અદ્ભુત પ્રભાવ પડે છે.

૪૦ : માળા કેવી હોવી જોઈ એ ?

ઉ૦ : એકસો આઠ મણ્ણકાની તુણસીની, તુદાક્ષની કે રફિલની માળા હોવી જરૂરી છે. મહત્વ માળાનું નથી, જ્યાનું છે. માળા તો એક સાધન છે. મહત્વ એ સાધનનું નથી, સાધનું-જ્યાનું છે.

૪૦ : જ્યા કઈ રીતે કરવા ? માળા કઈ રીતે ફેરવવી ?

ઉ૦ : ગાયત્રી મન્ત્ર અથવા ડોર્ઝ પણ એક મન્ત્ર બોલતાં બોલતાં માળાના મણ્ણકા ફેરવત્તી જવાથી માળા કરી કહેવાય. ડોર્ઝ પણ એક મન્ત્રનું વારવાર સતત ઉચ્ચયારણ કર્યા કરવું એટલે જ્યા કર્યા કહેવાય. આ રીતે માળા કરતી વખતે એકવાર મન્ત્ર બોલ્યા પછી એક મણ્ણકા ફેરવવો. બીજી વાર બોલ્યી રહ્યા પછી બીજો મણ્ણકા ફેરવવો. એ રીતે મન્ત્રજ્યા કરતી કરતી માળા ફેરવવી.

માળા ફેરવવા માટે માળાને જમણ્ણા હાથના અંગૂઢા પછીની બીજી આંગળી પર બેરવી, અંગૂઢા વડે માળાના એક એક મણ્ણકાને મન્ત્રજ્યા કરતાં કરતાં ફેરવવો જોઈ એ. એ રીતે એકસો આઠ મણ્ણકાની માળા એકસો આઠ વાર મન્ત્રજ્યા કરતી કરતી ફેરવવી જોઈ એ.

એક માળા પૂરી થાય પછી માળાનો મેરુ ઓળંગ્યા વિના, મેરુ આગળથી જે મણ્ણકા પર એટ્ટે મન્ત્રજ્યા કર્યો ત્વાથી ફરી બીજી માળા શર કરવી જોઈ એ.

૩૦ : ઉપાસના કર્યા સમયે કરવી જોઈએ ?

ઉ૦ : ઉપાસના માટે આલભુહૂતા-સવારે ચારથી સાતનો સમય-સર્વોત્તમ છે. ઉપાસકે સનાન-શૌચાહિથી પરવારી ઉપાસનામાં પ્રવૃત્ત થવું જોઈએ. તે શક્ય ન બને તો બને ઓટલા વહેલા બઠી, પરવારી ઉપાસનામાં બેસવું જોઈએ. દરરોજ એ પ્રમાણે નિત્યકર્મથી પરવારી પછી જ અન્ય પ્રવૃત્તિમાં પરવાવું કે ધરની બહાર નીકળવું જોઈએ.

૬૨૬ ઉપાસક દરરોજ ચોતે કરેં. ને કેટલો સમય ચોક્કસપણે ઉપાસનામાં વીતાવી શક્યો તે તેણે નક્કી કરી લેવું જોઈએ. દરરોજ જ્યા, નામસમરણ, સ્તોત્રપાઠ વગેરેમાં તે અડધી કલાક, કલાક કે બે કલાક વીતાવશી કે કેમ તે પણ તેણે નક્કી કરી લેવું જરૂરી છે. તે સમય પ્રમાણે ઉપાસનાનો કેમ નક્કી કરવો જોઈએ.

પરંતુ કેટલાકને સવારથી રાત સુધી બસ કે ટ્રેનમાં મુસાફરી કરવી પડે છે, નોકરીએ જવું પડે છે. તેઓ માર્ગમાં ચાલતાં કે બસ-ટ્રેનમાં મુસાફરી કરતાં કરતાં પણ માળા-જ્યા, નામસમરણ કે સ્તોત્રપાઠ વગેરે કરી શકે છે. તેવાઓની ઉપાસના માર્ગમાંના સ્થળ ને સમય પૂરતી નિશ્ચિત ન સ્વાભાવિક બની જાય છે. એમાં કશું જ અનુભિત નથી.

સુર્યાસ્ત પછી ગાયત્રી-મન્ત્રની માળા ન થઈ શકે.

માર્ગમાં ચાલતાં કે સુસાફરીમાં માનસિક જ્યા કે સ્તોત્રપાઠ પણ થઈ શકે છે. એમાં કોઈ જ હરકત નથી. એથી કોઈ અનિષ્ટ અડકી શકતું નથી. અકરમાત નડતો નથી કે અકરમાતમાંથી બિગરી પણ જઈ શકાય છે.

૩૦ : ગાયત્રી ઉપાસના સ્ત્રીઓથી થઈ શકે ?

ઉ૦ : ગાયત્રી ઉપાસના એ પરમતત્વની ઉપાસના છે. બી અને પુરુષ પરમાત્માનું જ સર્વોત્તમ ને. તેથી તેની ઉપાસના માટે બી કે પુરુષનો કોઈ જ બેટ ન હોઈ શકે. સૌ એક જ માતા-પિતાનાં જાંતાન છે.

૧૬૭૫થી આજ હિન સુધીમાં માતાજીના આદેશ અનુસાર મેં હળવો સ્ત્રીઓને ગાયત્રી ઉપાસના કરવા કર્યું છે પરંતુ કોઈ પણ પ્રકારના વિપરીત અનુભવો નથી થયા.

૩૦ : સ્ત્રીઓ માસિકના સમયમાં ઉપાસના કરી શકે ?

ઉ૦ : સ્ત્રીઓ માસિકના પાચ દિવસો સુધી ઉપાસના-જ્યા ન કરી શકે. પરંતુ માનસિક જ્યા થઈ શકે છે. માનસિક જ્યા કોઈ પણ સ્થળે કોઈ પણ સમયે કોઈ પણ સ્થળે થઈ શકે છે.

૩૦ : માસિક ધર્મ પાળવા અંગે આપ શું માનો છો ? માસિક ધર્મ પાળવાની સુવિધા ન હોય તો ?

ઉ૦ : માસિક ધર્મ પાળવાની આપણી પ્રાચીન પરંપરા છે. એ પ્રાચીન પરંપરાનો ત્યાગ કરવા કે એમાં બાંધણોડ કરવા અંગે કોઈ અધિકૃત વિશાળતા પ્રાપ્ત નથી થઈ. તેથી કૌદુર્યિક અનુકૂળતા હોય તો માસિક ધર્મ પાળવાનું ચાલુ રહ્યોછે.

આજે આપણી કુદુર્ય પ્રથામાં ધર્મ મોદું પરિવર્તન આપ્યું છે. સંયુક્ત કુદુર્ય વિશકતા બનતી જાય છે, નોકરી કે અન્ય કારણોસર પતિ-પત્ની એકલા રહેતી થયા છે. સાંકડા ને નાના ધરોમાં વસતી આધ્યાત્મિક કેડી, જાન્યુઆરી, '૬૧.]

અનેક માનવીઓ કે પતિ-પત્રી ને બાળકોના વિલક્ષણ કુદુર્મભાં માસિક ધર્મના દિવસોમાં રસોઈ વગેરેમાં નહિ અડકવાની પ્રથાને કારણે ધર્મશી અગવડ પડે છે. સાડકાં-નાના ધરોને કારણે એ છચ્છા હોવા છતા શક્ય નથી બનતું. આવા સમયમાં માસિક ધર્મભાં આવેલી ખીને અડચા વિના પૂલસ્થાનમાં કે ધરના એક ખૂબ્ખૂભાં એસી ધરનાં અન્ય સુફ્યોગે હૈનિક ઉપાસનાનો કુમ પતાવી હેવો જરૂરી સમજું છું.

પ્ર૦ : ગાયત્રી મન્ત્ર આપો ખોલવો જરૂરી છે ?

ઉ૦ : આપા ગાયત્રી મન્ત્રનો ઉચ્ચાર કરી તેના જ્ય કરવા જરૂરી છે. ગાયત્રી મન્ત્ર એ કષો-બારાખડીના અક્ષરોની જ રચના છે, તેથી તે ન આવડો હોય તો પણ શાખી કેવો જરૂરી છે. ગાયત્રી મન્ત્રના ચોવીસ અક્ષરોભાં ચોવીસ દેવતાઓનો વાસ છે. વળી ગાયત્રી મન્ત્રના કે કાઈ પણ મન્ત્રના ઉચ્ચારથી સમસ્ત અસ્તિત્વમાં એક પ્રકારની શક્તિનો સંચાર થાય છે, જેનો શરીર, મન, વ્યક્તિત્વ અને આસપાસના સમય વાતાવરણમાં અલૌકિક પ્રભાવ પડે છે. એ શક્તિના સંચારથી શરીરમાં પ્રતિકાર શક્તિ ઉદ્ભબે છે. વ્યક્તિનાં અસ્ત્ર કર્મો કપાતાં જાય છે અને સત્કર્મભાં વૃદ્ધિ થતી જાય છે.

પ્ર૦ : માળા કરતી વખ્તે મનમાં ખૂબ જ વિચારો આવે છે. ચિત્ત એકાથ નથી થતું તો શું કરવું ?

ઉ૦ : શરૂઆતમાં દરેક વ્યક્તિને ચિત્તની એકાગ્રતા કેળવવાની મુશ્કેલી પડે છે. દરેક સિદ્ધપુરુષને પણ પ્રથમ તો મુશ્કેલી પડી જ હોય છે. પણ દરરોજ નિયમિત જ્ય કરવાની ટેવ પાડવાથી એકાગ્રતા કેળવી શકાય છે. ચિત્તની એકાગ્રતા કેળવવી આમ તો ખૂબ હુણ્ણર છે. પરન્તુ, મનને જતે જ કેળવનું પડે છે. તાત્કાલિક વિચારોનું લારણું દૂર નથી થતું છતી વિચારો આવે તો પણ મન્ત્રજ્ય ચાલુ જ રાખવા જોઈએ. વિચારોના આકભણ્ણથી અકળાઈને મન્ત્રજ્ય છોડી ન હેવા જોઈએ. વિચારોનું આકભણ્ણ એતી મેળે જ શરીરી જશે.

નિયમિત ઉપાસના કરવાની ટેવ પાડશો તો એકાગ્રતા કેળવી શકાશે. ઉપાસનામાં પ્રેમ ને લગની હોય તો એકાગ્રતા સરળતાથી કેળવી શકાય છે.

પ્ર૦ : કુંડલિની જાગ્રત કરવા અંગે આપનો શો અલિગ્રાય છે ?

ઉ૦ : સામાન્ય ઉપાસક માટે કુંડલિની જાગ્રત કરવાની આવશ્યકતા મને લાગતી નથી. માણુસના પૂર્વ જીવના સંચિત પુણ્યકર્મો અને ઉપાસનાના પરિપ્રાક ઇથે તેની કુંડલિની આપોઆપ જાગ્રત થાય છે. એ માટે કાઈ પ્રયત્ન કરવાની જરૂર નથી. તેમ કરવા જતાં માઠાં પરિણામો આવ્યાના, અનિષ્ટ સર્જન્યાના દ્વારાલાયો મોંજુદ છે. ચોણ્ય સિદ્ધપુરુષના - શુદ્ધાના માર્ગદર્શન વિના કુંડલિની જાગ્રત ન થઈ શકે. કાઈ પણ ઉપાસક કુંડલિની જાગ્રત કરવાના કે કરવાવાના મોહમાં ન ઇસાય તેવી મારી ઉપાસકોને - વાયડોને નાન વિનંતી છે. સમ્પૂર્ણ શ્રદ્ધા ને શરણાગતિથી, મા-આળકોનો સંખ્યાંધ કેળવી ત્રિપદા બાયત્રી મહામંત્રની દરરોજ ઓછામાં ઓછા ત્રણ માળા નિયમિત કરો. સહજ ને સ્વાભાવિક કર્મમાં ઉપાસનાના - માતાજીની કૃપાના જે અનુભવો થાય તે થવા હેવા. માતાજીની ભરજી હશે તો તે એની મેળે જ આપશો. આપણે તો શ્રદ્ધા ને શરણાગતિથી તેના બાળક બનીને તેની ઉપાસના કરવાની છે. આપણા પ્રેમની - આપણી શરણાગતિની તેને સતત પ્રતીતિ કરાવતા રહેવું જોઈએ. તેના સૈનિક બનીને તેના હુકમને આથે અડાવતા રહેવું જોઈએ.

પ્ર૦ : ઉપાસના દ્વારા માઠા અહેણું નિવારણ થઈ શકે છે ?

૭૦ : પોતાના ઈષ્ટની સાત્ત્વિક ઉપાસના કરનારને માહા અહોની વિપરીત અસર થતી નથી. અહોની માટી દ્વારા નિવારણ માટે આજમુહૂર્તમાં ગાયત્રી - ઉપાસના - ગાયત્રી જ્યે કરવા જરૂરી છે. માતાજીનો એ આદેશ છે - સંકેત છે કે અહો સહિતની તમામ સૃષ્ટિનું નિયંત્રણ પરમતત્વના હાથમાં છે તથી પોતાના ઈષ્ટની - ગાયત્રીની ઉપાસના કરનારને અહો નડી શકતા નથી.

‘આધ્યાત્મિક ડેડી’ના વાચકોને મારું સૂચન છે કે જીવનની જે તેવી ડોઈ પણ વિપરીત પરિસ્થિતિમાં શ્રદ્ધાપૂર્વક મા ગાયત્રીની શરણાગતિ સ્વીકારી, મા-બાળકનો સર્વાન્ધ ડેળવી નિષ્ઠામ ભાવે તેની ઉપાસના કરો - જ્યે કરો અને તે નિરંતર નિરાશા થયા વિના ચાલુ જ રાખો. તમને ચોક્કા અનુભવવા મળશે જ.

જીવનની સુખ્દૃષ્ટિ - સફળતા - નિષ્ઠા - એ માનવીના પોતાનાં જ આ જીવના કે પૂર્વ ભવના કર્મનું પરિષ્વાસ છે. તેથી ઉપાસના કરતાં કરતાં - જ્યે કરતાં કરતાં અસત્ત કર્મો કપાતાં જશે અને સત્કર્મોમાં અલિંગનિ થતી જશે તેમ તેમ સુખ વધતું જશે ને હુઃખ ઓછું થતું જશે. સફળતાની સીમાઓ વધશે અને નિષ્ઠાનાં નીર આસરતાં જશે.

૭૧ : એમ કહેવાય છે કે ગાયત્રી મંત્ર શાપિત છે તેથી શાપ વિમોચન કરવું જરૂરી છે ?

૭૦ : મારી દર્શિએ સામાન્ય ઉપાસક શાપ વિમોચનની પદ્ધતિમાં પડવાની જરૂર નથી. ગાયત્રી મંત્ર એ આજ મન્ત્ર છે. પરમતત્વની ઉપાસના છે. તેમાં પોતાને સહભૂક્ષ અને પ્રેરણા પ્રાપ્ત થવા માટે પ્રાર્થના કરવામાં આવી છે. ગાયત્રી મંત્રના જ્યે ડોઈ પણ બીતિ કે જંશય વિના કરો. આવસ્યકતા છે માત્ર શ્રદ્ધા અને શરણાગતિની. સર્વપૂર્ણ શ્રદ્ધા અને અનન્ય શરણાગતિને દદ બનાવવી જરૂરી છે. ડોઈ પણ સાત્ત્વિક ઉપાસનાનો એ પાયો છે. એટલું જ નહિ, મતુષ્યે સાત્ત્વિક ઉપાસનાનો જ આશ્રય લેવો જોઈજો. સાત્ત્વિક ઉપાસના જ બ્રેથરકર ને કલ્યાણકારી નીવડી શકે છે.

ન્યૂજીલેન્ડમાં શાસ્ત્રીજીની વ્યક્તિગત મુલાકાતનો યોજાયેલો કાર્યક્રમ

૧ દિનોના નવેમ્બરમાં ન્યૂજીલેન્ડમાં ઓક્ટેન્ડ, પુકોડાબી અને રાટોનુવાભા પુ. શાસ્ત્રીજીની વ્યક્તિગત મુલાકાતનો કાર્યક્રમ યોજાયો હતો.

ન્યૂજીલેન્ડમાં વસતા નવસારીના કરાડી ગામના શ્રી. ડાકોરભાઈ પટેલ છેલ્લાં ૪૦-૪૫ વર્ષોથી ત્યા રહે છે. શ્રી. ડાકોરભાઈ છેલ્લા ચાર-પાંચ મહિના પર હૃદયની તકલીફથી પીડાતા હતા. તેઓ સારનાર માટે હોસ્પિટલમાં દાખલ થયા હતા. દરમિયાન પુ. શાસ્ત્રીજીનું પુસ્તક 'ઉપાસનાનો રાજમાર્ગ' તેમના વાચવામાં આવ્યું. પુસ્તકમાં શાસ્ત્રીજીની કાર્યપ્રણાલી અને અન્ય લેખો વાચીને શાસ્ત્રીજીને ન્યૂજીલેન્ડ બોલાવવાની પ્રેરણ થઈ. તેઓએ તરત જ પૂજ્યશ્રીને પત્ર લખ્યો. પત્રમાં તેમણે ગુરુહેવને ન્યૂજીલેન્ડ પખારવાની વિનંતી કરી અને તેમના કાર્યયરણનું આયોજન કરવા માટે અનુમતિ માણી.

ડાકોરભાઈનાં પત્રની કલાવતીખણેન ડાકોરભાઈની હૃદયની બિમારીને કારણે ધરકામ અને દુકાન સંભાળવામાં વ્યસ્ત હતો. વળો ડાકોરભાઈ હોસ્પિટલમાં હોવાથી શાસ્ત્રીજીને ન્યૂજીલેન્ડ બોલાવવા કલાવતીખણેના મનમાં એક પ્રકારનો ખચ્છાટ - ક્ષોલ - સંકોચ હતાં. તેઓ શાસ્ત્રીજીની વાસ્તવિક કાર્યપ્રણાલીથી સાવ અપરિચિત હતાં. તેમને મનમાં એમ હતું કે હું તેમનું બધું કેવી રીતે સાચવી શકીશ ? એક સન્તની યોગ્ય આગતા-સ્વાગતા ન થાય તો ? એવો તેમને ક્ષોલ હતો. શાસ્ત્રીજીની સરબરા કેવી રીતે કરવી તેની તેમને સુંઝણું હતી.

ખીજું કે, તેમણે પુસ્તકમાં જ વાચ્યું હતું કે શાસ્ત્રીજ કોઈને પત્રનો જવાબ આપતા નથી. તેથી શું થશે તેવો ક્ષોલ તેમને મનમાં હતો. પરન્તુ ડાકોરભાઈને મનમાં જાંડી શ્રદ્ધા હતી કે ગુરુહેવ જવાબ આપશે જ.

આ બાજુ ઓક્ટેન્ડના શ્રી કનુભાઈ પટેલને લન્નનથી તેમના ભાબી દારા જાણવા મળ્યું કે શાસ્ત્રીજ ન્યૂજીલેન્ડ પખારવાના છે. આથી શ્રી કનુભાઈએ કલાવતીખણેને ઝાન કરી જણાવ્યું કે પુ. શાસ્ત્રીજ અને પખારવાના છે તો કોઈપણ કામ હોય તો જણાવજો. કલાવતીખણેને કનુભાઈ સમક્ષ પોતાના ક્ષોલ - સંકોચ જણાવ્યા અને શાસ્ત્રીજનો કાર્યક્રમ ગોઠવી શકાય તેમ નથી તેમ જણાવ્યું.

તે જ રાત્રે ડાકોરભાઈને સ્વર્ણમાં માતાજીના દર્શન થયો. માતાજી જાણે સ્વર્ણમાં પડહો અંધ કરતી હોય તેમ લાગ્યું. માતાજીએ કહ્યું, તુ અને બોલાવવા કહે છે પણ તારાં પત્રની સંભત નથી થતો ન એટલું કહેતાની સાચે પડહો અંધ થઈ ગયો. ડાકોરભાઈએ કહ્યું કે એવો ઈરાહો નથી. માફ કરનો. આપને ચોક્સ બોલાવીશું.

ખીને દિનસે ડાકોરભાઈએ તેમની પત્રને આ વાત કરી ને આ અંગે પૂછ્યું તો કલાવતીખણેને જણાવ્યું કે કનુભાઈનો ઝાન આવેલો ને મેં આપણી તકલીફને કારણે ના પાડી હતી.

દરમિયાનમાં ડાકોરભાઈને ગુરુહેવ તરફથી સંભતિપત્ર મળ્યો. તેથી તેઓ ખૂબ ખુશ થયા. વળો પત્રમાં ગુરુહેવ બીજા એક અક્તા શ્રી બાધુભાઈ પટેલનો સંહર્ષ આપ્યો. હતો. અને તેમની મહદ્દ લેવા જણાવ્યું હતું. શ્રી બાધુભાઈ છેલ્લા ૩૦-૩૫ વર્ષોથી ન્યૂજીલેન્ડમાં રહે છે. ગુરુહેવ આપેલી આ સૂચના પ્રમાણે શ્રી બાધુભાઈ પટેલ અને અન્ય સાથીઓએ ગુરુહેવની વ્યક્તિગત મુલાકાતના કાર્યક્રમનું આયોજન સંભાવ્યું.

ન્યૂડીલેન્ડમાં પૂ. શુરુદેવ ઇકમણીઅહેનને ત્યાં જોવાં હતા. ઇકમણીઅહેન ધર્માં વર્ષોથી ન્યૂડીલેન્ડમાં રહે છે. કન્ડનમાં રહેતી તેમની હીકરીએ પૂ. શુરુદેવનો ફાટો તેમને મોકલી આપ્યો હતો. ઇકમણીઅહેન પૂ. શુરુદેવના ફાટો સમક્ષ દરરોજ એ હાથ જેડી પ્રાર્થના કરતા કે 'તમે જ્યારે પણ ન્યૂડીલેન્ડ આવો ત્યારે મારે ત્યાં જ જિતરને. આપ જ્યાં પણ હો ત્યાં ભારા વન્નન સ્વીકારને.' આમ ખૂબ જ સરળ ને ગ્રેમાળ સ્વભાવના ઇકમણીઅહેન શાખરીની જેમ શાખીજીના આગમનની પ્રતીક્ષામાં હતા. તેમના અન્તરની શાખીજી ભાઈની ઉત્કર્ષ જાંખના, આરત ને ગ્રેમના પ્રભાવે શ્રી આખુભાઈ વગેરાએ શુરુદેવને ઇકમણીઅહેનને ત્યાં જ જિતારવાનું નક્કી કર્યું. આ વાતથી ઇકમણીઅહેન ખૂબ જ આવવિભોર બની જયાં. તેમના અન્તરની જાંખના-આરત સાકાર થઈ.

ઓડીલેન્ડ, રાટોડુવા અને પીકોકુઈમા વર્તમાનપત્રો અને રિડિયો દ્વારા શુરુદેવના કાર્યક્રમની જાહેરાત કરવામાં આવી હતી.

વિમાની ભથડે ત્યાંનાં ધર્માં ભાઈ-અહેનો તેમને આવકારવા આંદ્રા હતા.

ભારતીયો અને ન્યૂડીલેન્ડનાં વતની મળીને અંદાજે ૩૫૦૦ માણ્સુસેએ શાખીજીની વ્યક્તિગત મુલાકાતનો લાલ લાઘ્યો હતો. અને ધર્માને ખૂબ જ સરસ અનુભવો થયા હતા.

રાટોડુવાના અંદાજે ૭૧ વર્ષનાં એક બિનબારતીય બહેનને ધર્મા વર્ષતથી જાંધ નહેાતી આવતી. શુરુદેવના જળ અને માર્ગદર્શનથી તેમને જાંધ આવી ગઈ. એટલું જ નહિ, સ્વર્પનમાં તે જ રાતે શુરુદેવના દર્શાન પણ થયાં. પૂજા-આરતી વગેરેનાં દરયો દેખાયાં. શુરુદેવ સાથે સ્વર્પનમાં ધર્મી વાતો કરી. અન્ય એક બહેનને માથાનો દુઃખાવો મરી ગયો. અન્ય એકને આખની તકલીફ મરી ગઈ.

કુલાસઅહેને શાખીજીનો પરિચય અને કાર્ય અંગે ભાહિતી આપી હતી.

પૂ. શુરુદેવ પણ થોડું પ્રવચન કર્યું હતું.

ત્યાંની પ્રણ ખૂબ બોળા અને સરળ છે. શુરુદેવને દર વર્ષે ન્યૂડીલેન્ડ આવવાની વિનંતી કરી છે. શુરુદેવની નિઃસ્વાચ્છ સેવાથી તેઓ ખૂબ જ પ્રભાવિત થયા હતા.

અમૃતનું આચ્યમન

ડૉ. કાન્તિલાલ કાલાણી

રવી

નુભૂતિ માટે બહિરૂખ થવાને બદ્લે અંતરૂખ થવું અતિ આવશ્યક છે. અંતરૂખતા હાંસલ કરવા બહારની જંનગામાં ગળાદૂખ રહેવાને બદ્લે અંદરની યાત્રા ગરુ કરવી પડશે. એમ થશે તો જ અન્તઃકરણ પર મેળના ને થર ચડી ગયા છે તેને દૂર કરવાની શક્યતા નિર્માણ થશે.

આપણે આપણા મનોજગતમાં જેમ જાંડા જિતરતા જર્દર્થી તેમ આપણા ગુણ અને દોષ આપણને દેખાવા માડશે. પછી શુણેની વૃદ્ધિ માટે અને દેખેના નિવારણ માટે શુ કરવું તેનું ચિંતન ચાડ થશે. અનુભવી વ્યક્તિઓને સહવાસ અને જ્ઞાનીજનો સાથેનો સત્તસંગ પણ માર્ગદર્શનનું કાર્ય કરશે. દૂંકમાં, આપણે શુ કરવાનું છે એ ચિત્ર રપણ હોય અને સાચી દિશામાં પુરુષપાર્ય હોય તો વહેલો મોડો માર્ગ હાથમાં આવ્યા વિના રહેતો નથી.

પણ મોટે લાગે આપણે અંધારામાં ફીંકાં મારતાં હોઈએ છીએ. નથી આપણને આપણા વ્યક્તિત્વનો ખ્યાલ હોતો કે નથી આપણી પાસે રપણ ધૈર્ય હોતું. આવી સ્થિતિમાં આપણને અંતરૂખ થવાનું શી રીતે સુઝે? એક પક્ષે આપણે ચૈતન્ય તત્ત્વની અનુભૂતિ કરવી છે અને બીજે પક્ષે આપણે બાદ્ય જગતમાં રમમાણું રહીએ તે કેમ ચાલે?

બાદ્ય જગત સાથે ખપ પૂરતો સંબંધ રાખીએ તો એ સંબંધ બહુ આધારપ નથી બનતો. પણ બાદ્ય જગત સાથે આપણું તાદાતમ્ય થઈ જય અને આતરિક જગત સાથેના આપણા સંબંધોનો વિચ્છેદ થઈ જય તો આપણે અંતરૂખ ન થઈ શકીએ.

સાધનાને માર્ગ જવું હોય તો અંતરૂખ થવું જરી છે. અંતરૂખ થઈએ તો જ આપણે સ્વાનુભૂતિના માર્ગ ગતિ કરી શકીએ અને જગતને અપાતું પ્રાધાન્ય આપણા મનમાંથી આપોઆપ ઓછું થવા માડે. અત્યારે આપણી સ્થિતિ શી છે? આપણો સૌનો અનુભવ છે કે મન નવરું હોય તો ડેર ડેર લટકે છે અને પોતાની વિવિધ પ્રકારની ભૂખ સંતોષવા વલખા માર્યા કરે છે.

બહિરૂખ ધર્મનિર્ણયો સાથેનો તનો. નાતો ક્ષીણું થઈ જય તો બાદ્ય ઘોરાક આપોઆપ ઓછો થવા માંડશે. એમ થશે તો મન, શુદ્ધિ, ચિત્ર અને અહુકારનું અનેલું અન્તઃકરણ પોતાનું ધ્યાન રાખવા માડશે.

આપણે ધરનું બરાબર ધ્યાન રાખીએ તો એમાં આવી-જાળી બાંડતાં નથી, કચરો એકડો થતો નથી કે જિધઈનું આકમણ થતું નથી. તેવી જ રીતે જગત રહી ને અન્તઃકરણની ચોકી કરે છે તાં ધર્મિણા, વાસના, આવેગો, ઉપબોગો, રાગ-દ્રોગો, કોધ, લોબ, મોહ, મદ, મતસર વગેરે પોતાના થાણાં જમાવવામાં સક્રણ થતાં નથી.

આપણે એદ્રકાર રહીએ છીએ એટલે આ બધી વૃત્તિએ આપણામાં ધર કરીને રહે છે અને કાવે ત્યારે પ્રગટ થાય છે. આ વૃત્તિએ સાથે આપણો એટલો સહવાસ થઈ ગયો. હોય છે કે તેમના વિના આપણને ચેન પડતું નથી. એમના સાનિધ્યને કારણે આપણને એમ લાગે છે કે આયુષ્ય કાંઈ જલ્દી ઝૂટી જવાનું નથી. ધર્મા વર્ષો ઝુંધી આ જગતમાં રહેવાનું છે. એટલે આપણે નિશ્ચિંત બનીને સાંસારિક બાધતોમાં રસ લેવાનું ચાલુ રાખીએ છીએ.

આપણે કહીએ કે ન કહીએ, પણ ધણું લોકોને એવું કહેતાં સાંખળાએ છીએ કે જાંસારને સરખી રીતે માણી લેવો, પછી આત્મચિંતન કરીશું. મોટા ભાગના લોકો આત્મચિંતનની પ્રક્રિયાને આધી ને આધી ડેલતા જાય છે. તેમને ખ્યાલ નથી આવતો. કે કે જીવનના પૂર્વર્ધમાં નથી થયું, જીવનના મધ્યાહનમાં કે પ્રોદ્વાવસ્થામાં નથી સૂજયું તે જીવનના ઉત્તરાર્ધમાં શી રીતે જામે આવીને જિલ્લાં રહેશે? સિવાય કે કોઈ મોટો અંયડો જાવે અને અતુષ્ણને ભૂતકાળ માટે પારાવાર વસવસો થાય. પણ એ આકસ્મિક ગણ્યાય. સામાન્ય રીતે જીવન પ્રવાહપતિત હોય છે. બીજી વાત એ કે જીવનના ઉત્તરાર્ધ સુધી આપણે જીવતાં રહીશું તેની કોઈ ખાતરી ભરી?

એટલે આપણે જીવનના ઉત્તરાર્ધની રાહ ન જોઈએ એ ધૃષ્ટ છે. ‘આજ ભાઈ અત્યારે’ એ જ સાચું સૂત છે. એક સ્નેહીજીનના ઐતરમાં ધર્મની ભાગની ભાગલખ ઇસલ લડેરાતી હતી. ઇસલ એકદમ તૈયાર હતી. પણ એકૂતમિત્ર તે દ્વિસે ધર્મની લણુણી કરવા તૈયાર નહોતા. ઇસલ જોઈને સૌની છાતી ફૂલી નહોતી સમાતી. મેં ઇલ્લું : ઇસલ તૈયાર છે પછી વિલંબ શા માટે કરેશો? દાયિયાને ઓલાવી લોને? તેમણે કહ્યું : એક દ્વિવસમાં શું ખાડું મોટું થઈ જાય છે? હું મૌન રહ્યો. અનવા કાળ છે તે બીજે દ્વિસે પૂર્વ દ્વિશાચેથી સવારમાં જ ન કદમી શકાય તેટલું મોટું તીડાનું ટોળું આવી ચહેરું. ગામતું આપું આકાશ તીડોથી છવાઈ ગયું. અમે ઇણિયામાં આટલા પર એકા હતા. તીડાને જોઈ સૌ ફૂલી જાહેરા. ગામના ઐતરોમાં તીડા ન જીતરી પડે તે માટે સૌ પ્રાર્થના કરવા લાગ્યા. હાથની બાળ નહોતી. ટીડાનું ટોળું કચ્ચાં જીતરે છે તે જોવા અમે સ્નેહીજીનના ઐતર તરફ ગયા. જોયું તો તીડોએ આપોને હારે એવી ઇસલ પર જીતરાણું કર્યું હતું. મકાન આગમાં સપ્તાય તો આગ ઓલાવવા બંધાવાળાને ઓલાવી શકાય. અણી કશું થઈ શકે તેમ નહોતું. થોડા સમયમાં એલ અતમ થઈ ગયે.

ત્રણોક અહિનાની કાળી મજૂરી, ખર્ચોલા નાણ્યા અને સમય પર વિનાશક મોન્ટું ફરી બદ્ધું. એકૂતો પર દુઃખના ફુંગર તૂઠી પડ્યા હોય તેવું લાગ્યું. પણ કોઈ ધૂલાજ નહોતો. સ્નેહીજીન સાજે થોડા સ્વસ્થ થયા ત્યારે કહેતો લાગ્યા; તમારી વાત માતી હોત તો સારું હતું. આગસ ન કરી હોત તો ધર ભેગું થઈ જત. પણ કુમતિ સૂઝી અને આગસ કરી દીધી.

જીવનની ઇસલ પણ કચારેક આમ લુંટાઈ જતી હોય છે. કાળ ઓચિંતાનો આવી જીડે છે. એટલે તો સમજું લોકોએ જિંદગીને ચાર દ્વિવસનું ચાંદરણું કહ્યું છે. જીવનનો કોઈ ભરોસો નથી. પલક વારમાં શું અની જાય તે કહેવાય નહીં. જેટલું જીવનમાં સિદ્ધ કર્યું તેટલું આપણું. આવતી કાલ ઉપર જો માટે મુખતરી રાખવું?

પરમાત્મા સાથે તાર જોડવો છે, તો આજે જ. અત્યારે જ ભગવત્સમરણ અને ચિંતન કરવા માંડવાનું. રાહ જોવાની જરૂર નથી. ભાવસભર હંદ્યમ હોવું જરૂરી છે. હંદ્યમાં લક્ષીનું વાવેતર થવા માંડે એ ધૃષ્ટ છે. હંદ્યમાં તો જેવું વાવીએ તેવું જોગે. ધર્ણાં લોકો સાંસારની લમણુણીંકાથી જીવનને ભરી હે છે, પછી જીવનસભર એમાં જ ગૂંચવાયા કરે છે. એટલે કાળજી રાખવાની જરૂર છે. ભગવત્સમરણમાં દૂઢી જવાની જરૂર છે.

આવું કચારે શક્ય બને? અંદરથી નામસમરણની સરવાણી ફૂટે ત્યારે. નામસમરણ પ્રયત્નપૂર્વક થાય ત્યાં સુધી અંદરનું જગત ઉલ્લાસિત થતું નથી. વ્યક્તિ જ્યારે અંદરથી થતા નામસમરણને એક ચિત્તે ખોખળે છે ત્યારે પરિસ્થિતિ પલટાઈ જાય છે. એમાંથી જે આનંદ મળે છે તે અવણુંનીય હોય છે. સહજ ભાવે થતું નામસમરણ ચૈનન્ય શક્તિને જંક્યત કરી હે છે. અંદરનું તંત્ર સમગ્રપણે અણુણી જોડે છે ત્યારે એનો રણાંકાર સમય ભુવનમંડળમાં વ્યાપક એવો પરમતર સુધી પહોંચી જાય છે. આપણે આવું આધ્યાત્મિક કેડી, જાન્યુઆરી, '૮૧]

નામસમરણ કરીએ છીએ? ના. આપણે દુષ્પ્રકાલિને આડંબરની સખી બનાવી છીધી છે. દંનિયોને આનંદ પડે એવું આપણે કરીએ છીએ. મોટા મોટા મંહિરો બાધીએ છીએ અને તેમાં મૂલ્યવાન આરસની મૂર્તિએ. પમરાવીએ છીએ. હા, મંહિરાની જરૂર છે. ઘણા લોકોને શક્તિ અને આનંદ મળે છે, પણ જેમણે અધ્યાત્મ માર્ગ જરૂર છે, સ્વાતુભૂતિ કરવી છે તેઓ. માત્ર બાબુ પ્રક્રિયામાં રોકાઈ જાય તે છુટ્ટ નથી.

નદી તરવા માટે જેમ નૌકાની જરૂર પડે છે, તેમ નામસમરણ શાસોચ્છવાસ સાથે જોડાઈ જાય, આપણી રગેરગમાં પ્રસરી જાય તે માટે મંહિર, ધૂપદીપ, માળા વગેરે જાખનો જરૂરી છે. પણ આપણે આખી જિંદગી આ સાખનોને વળગી રહીએ અને સાધ્ય તરફ આપણી ગતિ જ ન થાય તો સાખનોને અથ્ય શો? અને તેટલું વહેલું જાખન છોડી દેવાનું છે અને સાધ્યમાં સ્થિર થવાનું છે એવી જગતિ રહેવી જરૂરી છે.

છાપરા પર પહોંચવું હોય તો સીડી આવશ્યક છે. સીડીના એક પછી એક પગથિયાં ચડીને આગળ વખતવાનું છે. એમ કરીએ તો ઉપર પહોંચી જઈએ. પણ તેને બદ્દલે સીડીને જ વળગી રહીએ તો, સીડીને જ જિંચકાને ફર્યા કરીએ તો? તો જિથે ગતિ નહીં થાય, અનુભૂતિ નહીં થાય એટલે હું સીડી લઈને ફરનાર વ્યક્તિને છાપરાનો રૂપજી નહીં થાય.

અહીં સાખનોના છેદ જિડાઉવાની વાત નથી. સાખનાનું મહારન છે જ. પરમતરવને પામવા માટે પરથ પ્રેમ એક અમોદ ઉપાય છે. હૃદયમાં પરમાત્મા માટે અને તેમનાં સર્જન માત્ર માટે નિંબેળ પ્રેમ જરૂરે છે ત્યારે તેમને પામવાનો રાજમાર્ગ ઝુલ્યો થઈ જાય છે.

આવો પ્રેમ મૂલ્ય ચૂકુંયા વિના ભળતો નથી. સમમ પ્રાણું જ્યારે પરમ શક્તિને સમર્પિંત થઈ જાય છે ત્યારે હિંય પ્રેમનું પ્રગટીકરણ થાય છે. આવો પ્રેમના સાનિધ્યમાં અહુકાર નામરોષ થઈ જાય છે. અહુકારનું ઓગળા જરૂર એ જ ખરો પ્રેમ છે.

હૃદયમાં પ્રેમનો દીપક પ્રગટે પછી અંધકાર રહેતો નથી. જગત પ્રત્યેના રાગ-દ્રોષ પણ ધૂઢી જાય છે અને સ્વીકારની ભૂમિકા રચાય છે. આ સ્થિતિમાં નિરોધમાત્રાનું શમન થઈ જાય છે અને રચનામાત્ર પરમાત્માની લીલા છે એવી પ્રતીતિ થાય છે. કહો કે પ્રેમનું વિશાળ દ્વાર ખૂલ્લી જાય છે. પછી 'હું'ની હાજરી રહેતી નથી, હરિની હાજરી સર્વત્ર વર્તાય છે.

આવો અનુભવ કરવા અન્તમુખ થરૂં અનિવાર્ય છે, મનોજગતને દોઢેળવું જરૂરી છે અને લાઘુલો માર્ગ ચૂકી ન જઈએ એ માટે સત્તસંગ આવશ્યક છે. આઠલી કાળજી હશે તો અંધારામાં હાઙાં મારવાને બદ્દી આપણે સ્વાતુભૂતિના પથ પર ગતિ કરી શકશું, અને આ કાર્ય આજે હાથ ધરવાનું છે. □

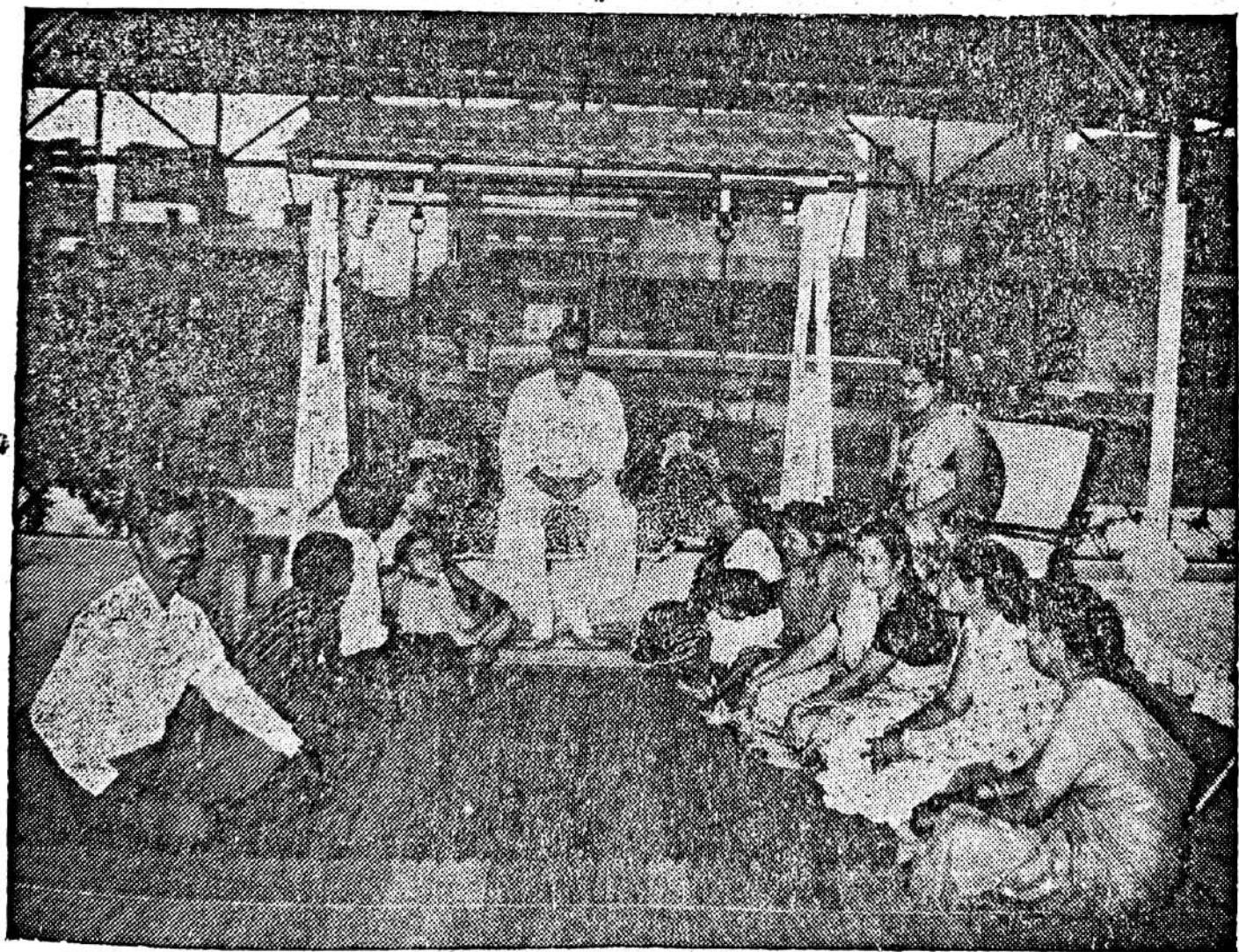
પુ. ગુરુહેવના સાનિધ્યની પળોમાં....

એ

ક સાને અમે કેટલાંક ભાઈ-અહેનો ગુરુહેવના સાનિધ્યમાં એઠા હતા. માનવીના જીવનમાં કટોકટીની-મૂંઝણેણાની કેવી કેવી પળો આવે છે તે અંગેના પ્રસંગો વર્ણણ્યા હતા. તેમણે એક પ્રસંગ વર્ણવતાં જણાયું હતું કે,

એક ભાઈના જીવનમાં એવી કોઈક કટોકટી આવી, કેનાથી તેમણે આત્મહત્યા કરવાનો નિર્ણય લીધો. ચોતાના જ ધરમાં કરેસીનતો આએઓ ઉફે. પોતા ઉપર જીધો વાલ્યો. પણી એતી નજર અચાનક મારા ફોટા ઉપર ગઈ તે એને થયું, ‘ના, ગુરુહેવ છે. મારાથી એવું નહિ થાય’ ને એણે આત્મહત્યાનો વિચાર પડતો મૂક્યો.

ખીણે એક પ્રસંગ વર્ણવતાં ગુરુહેવે જણાયું હતું કે, એક યુવાનના વિવાહ થયા હતા. બન્ને સાથે આનંદપૂર્વક હરતા હતા. એક દિવસ યુવતીએ પોતે પોતાની અહેનને ત્યાં જનાર હેવાનું જણાયું. યુવકે કણ્ણું કે આપણે બન્ને સાથે જઈશું. તેમ છતાં યુવતી પોતે એકલી પોતાની અહેનને ત્યાં જઈ આવી. યુવકે તેને થોડાંક કડવા વેચ્યું કલ્યાં, ઠપક્કા આપ્યો. તેમ છતાં બન્ને પ્રેમથી આનંદપૂર્વક છૂટાં

પડ્યાં. ખીજે દ્વિસે યુવતીને શું સર્જું તે તેણે ટ્રેન નીચે પડતું મૂકી જીવનનો અન્ત આપ્યો. યુવક્ષે ખૂબ આધાત લાગ્યો. તેને થયું કે મેં ઠપકા આપ્યો. તેથી જ તેણે આત્મહત્યા કરી. હવે હું લોકોને શું મોહું અતાવીશ ? હું ય હવે ભરી જ જાઉં એમ તે યુવક પણ આત્મહત્યા કરવા તત્પર થયો. ખરના સૌ તેને અમન્જવવા લાગ્યા. ભાઈ કંઈ કરી એસે નહિ તેથી સૌ સતત તેની સાથે રહેવા લાગ્યા. તે દરમ્યાન તો હું લન્ડન હતો. તેથી તેઓ મને તત્કાળ મળી શકે તેમ નહોતા તે તેઓએ રૂઢ દ્વિસ ભાઇને સતત સાચાંયો. જેથી તે કોઈ આડુંઅવળું પગલું ભરી ન એસે.

આરા લન્ડનથી આવ્યા પછી તેઓ ભાઈને લઈ અમદાવાહ આવ્યા. ભાઈ સાથે અન્ય નણ જથું ટ્રેનમાં તેને સાચવવા સાથે આવ્યા હતા. તેઓએ અહીં આવી મને સધળી હકીકત જથ્યાવી. મેં ભાઈને સાન્ત્વન આપત્તા કહ્યું :

‘ના ભાઈ, એમાં તારો કોઈ ગુનો નથી. તારી સાથેનું એનું કર્મ પૂરું થયું હૈ. તું સુખેથાનવું જીવન વસાવ અને જીવન વિતાવ. મેં તેના માથે હાથ મૂક્યો. અને પછી તે યુશ થઈને ગયો.

સન્ત-યુરુનું સાનિધ્ય જનસમાજ માટે વિસામાર્ગ છે. આશાસક છે. શાંતિ આપનારું અને જીવનની નવી દિશા ઉધારી આપનારું છે, એની પ્રતિતિ આ એ પ્રસંગો કહી જાય છે.

આપણે આપણા ધરમા પૂજારી આપણા ધર્મદેવની કે આપણા ગુરુની છાંપી-મૂર્તિ રાખીએ છીએ. એટલે અગોચર-અગમ્ય-અદર્શ પરમતત્ત્વ આપણી સાથે જ છે, યોજનો દૂર એકેવા ગુરુના પરોક્ષ સાનિધ્યની પ્રતીતિ આપણે ડેળવીએ છીએ ને આપણી એ જ પ્રતીતિ આપણા જીવનની કટોકીની પગામાં આપણા ધર્મદેવ આપણા ગુરુ કાગળની એ છાંપીમાંથી પ્રત્યક્ષ બનીને, પ્રેરણા આપી આપણને જિગારે છે. એ પ્રથમ પ્રસંગ સાખિત કરી આપે છે.

ખીજ પ્રસંગ જેણી પરિસ્થિતિ ઉપરિથિત થતી પોતાની આત્મિક શક્તિના અણ માનવીના-જીવાસકના જાંડા આધાતને શામાવી દઈ જીવનની નવી દિશાનો પ્રેરક પ્રકાશ હેખાડે છે. પરિસ્થિતિનું તારતમ્ય દર્શાવે છે ને જીવન જીવવાનું બળ આપે છે. સન્તના-યુરુના-શાંતીજીવાના સાનિધ્યની આ બહુ મોટી ઇલજુતિ છે. પરિષ્યુદ્ધ ને પરિમાણું છે.

સન્તની-યુરુની આત્મિક શક્તિ અને આશીર્વાદ માનવીની પ્રગતિએ આવતા અવરોધોને દૂર કરી પ્રગતિના પથ પર આગળ વધવામાં મદ્દર્દપ થાય છે.

જ્યંતીભાઈ નામના એક વેપારી ધર્ણાં વષેથી માતાજી પ્રત્યે અનન્ય શ્રદ્ધાથી ગુરુદેવની સુલાક્ષણ આવે છે. તેમનો પુત્ર એન્ઝનિયરીના વધુ અભ્યાસ માટે અમેરિકા જવા તૈયાર થયો. હતો. તમામ તૈયારીએ થઈ ગઈ હતી. માત્ર વીજા મળવાના આક્રી હતા પણ અમેરિકન એન્ઝેસીમાંથી વીજા આપવાનો છન્નકાર કરી દીધો. પિતા-પુત્ર અને સમગ્ર કુદુર્ય ખૂબ જ નિરાશ થઈ ગયા.

ગુરુદેવ પાસે આવી તેમણે હકીકત જથ્યાવી. છોકરા ધર્ણો જ નિરાશ થઈ અયો હતો. ગુરુદેવ પાસે આવી તે રડી જ પડ્યો. તેણે પોતે અમેરિકા જવા તૈયાર કરેલા કાગળિયા અતાવ્યા. ગુરુદેવે તે જોયા. તેણે ગુરુદેવને રડતા રડતા કહ્યું : ‘ગુરુદેવ ! તમે કહો તે કરવા તૈયાર હું.’

ગુરુદેવ તત્કષ્ણ જ પળભર માનું ધ્યાન ધરી કહ્યું,

‘તમે દીરીથી વીજા લેવા જા. મળી જશો.’

ગુરુદેવ તેને અન્તરદશનો આદેશ આપ્યો. પોતાના હાથે ગુરુદેવ તેમનો ફાટો આપ્યો. એટલું જ નહિ, પોતાના હાથે ગુરુદેવ તેમનો ફાટો કાઢ્યું પર લગાડી આપ્યો. વધુમાં ગુરુદેવે ‘જથ્યાંયું’ કે તું જયારે ધન્તરવ્યામાં જાય ત્યારે અન્તરજ્ઞ ચાલુ રાખજો.

આમ શુરૂદેવના આશીર્વાદ અને ભાર્ગવદ્શન મેળવી તેઓ ધેર પાછા ઇર્યા. ચાર-પાંચ દ્વિજ પણી તેઓ ઇરીથી સુંબર્ધ જયા અને વીજા મેળવવાની કાર્યવાહી કરી અને એક પણ પ્રશ્ન પૂછ્યા વિના વીજા ભજ્યા. શુરૂદેવના કહેવા સુંભય વીજા મળી ગયા !

સન્તની-શુરુની આત્મિક શક્તિ અને આશીર્વાદ પ્રત્યક્ષ ને પરોક્ષપે કેવાં કેવાં નાના-મોટાં કાયો કરે છે તે જાણવાથી અન્તરની અદ્ધાર્મા એક નવો જ જીવાળ ઊભરી આવે છે.

આમ શુરૂદેવના સાનિધ્યમાં એક પણી એક પ્રસંગો સાંભળી રહ્યા હતા ત્યા એકલા અક્તોમાથી સુરતના શ્રી ભગવાનદાસ જરીવાળાએ જણાયું કે,

શુરૂદેવનો સમ્પર્ક થયો તે પહેલાં અને હૃદ્યરોગનો તીવ્ર હુમલો થયો હતો. દાદરના છેક ઉપલા પગથિયેથી ડેઠ નીચે પટકાયો હતો. અને તરત જ હોસ્પિટલમાં ફાખલ કરાયો હતો. ધીમે ધીમે તથીથી સારવારથી મારી તથિયતમાં સુધારો થતો ગયો. દરમિયાનમાં શાંક્ષીજીનો સમ્પર્ક થયો. તેમના આશીર્વાદ અને ભાર્ગવદ્શન પ્રમાણે મેં ગાયત્રી-ઉપાસના શરૂ કરી જીવનજળ ચાલુ કર્યું. ધીમે ધીમે હું સંપૂર્ણ સ્વસ્થ થઈ ગયો.

થોડાંક વર્ષો થયા બાદ પાછી મારી તથિયત બગડી. શુરૂદેવને ખર્ચર આપવામાં આવી. તેઓ સ્વયં આશીર્વાદ આપવા આવ્યા. મારા છોકરાઓને તેમણે અગાઉથી ખર્ચર આપી કે હું સુરત આવું છું. જે ક મેં કહેવડાયું હતું કે આપ બધી તકલીફ ન લેશો. પણ તેમણે જણાયું,

મારી જરૂર છે. હું આવું છું.

તેઓ આવ્યા. આશીર્વાદ આપ્યા, સારવાર આપી અને હું સારો થઈ ગયો.

આ વખતે મારી તથિયત ખરાખ થતાં માર્ઝ કેટલાંક સંબંધીઓએ જણેતિષીને મારા જન્માકાર અતાવ્યા. જણેતિષીએ કહ્યું કે મારું જીવન સુરક્ષાલીનાં છે. આ સાંભળી સૌના જીવ જીંચા થઈ ગયા. આ જન્મલ્લામાં શુરૂદેવ જણાયું : 'લગવાનદાસ ! તમને કશું જ નહિ થાય. હજ તો તમારે ધર્ષા કાર્યો કરવાનાં બાકી છે.'

આમ અને નવું જીવન ભજ્યું :

મારી હૃદ્યરોગની બીમારીને કારણે મારા ડોક્ટરમિત્રો અને અવારનવાર મારી તથિયત તપાસાવ્યા કરવાની સથાન આપે છે. તેઓ અવારનવાર મારા કાર્ડિયોઆમ પણ કાઢી જુઓ છે. તેઓનો સ્પષ્ટ અભિપ્રાય છે કે,

કાર્ડિયોઆમ જેતા એમ લાગે છે કે આ પહેલાં તમને કથારેખ હૃદ્યરોગનો હુમલો થયો હતો એમ કાઢી શકાય નહિ.

આમ ઉપાસનાને, છર્ણની શરથ્યાબતિને, સન્તના-શુરુના આશીર્વાદ-સાનિધ્યને જીવનમાં પ્રાધાન્ય આપવાથી અતુભૂતના બૌતિક-આધ્યાત્મિક જીવનમાં આવતા અન્તરાયો દૂર થઈ જય છે. અથવા અન્તરાયોને પાર કરવાનું માનસિક બળ મળે છે. સન્તના શુરુના-શાંક્ષીજીના સાનિધ્યની આ બંદુ મોટી રૂપશુદ્ધિ ઉપાખણના પણે પ્રાપ્ત થઈ રહે છે.

અવહશાનો ઉકેલ

પિ તાના અવસાન પછી પુત્રો ભાતાની ફૂર રીતે ઉપેક્ષા કરે છે અને માનસિક ત્રાસ આપે છે. તેમાં ય ભાતા જે સાવડી હોય તો પુત્રો પિતાના અવસાન પછી ભાતાની ધોર અવગણુના કરે છે. ખરાય વર્તાવ કરે છે, આવા સમયે ભાતા પુત્રોના વર્તાવથી અકળાય તે સ્વાભાવિક છે. અકળાયેલી ભાતા પોતાની અવહશાના ઉકેલ માટે ડોર્ઝ્ક જ્યોતિષીનો આશ્રય શોધવા નીકળે તે પણ સ્વાભાવિક છે, પણ જ્યોતિષ પાસેથી તેને સચોએ ઉકેલ મળશે જ એમ કઢી શકાય નહિ. પણ જ્યોતિષી જ ન મળે તો?

કુદ્દરતની લીલા અકળ છે. પોતાના છત નીચે શ્વસી રહેલા તમામ જીવોના શ્રેણી તેને ફિકર છે. જીવનની અવહશાનો જીવતા આવા જીવોને કુદ્દરત ગેણી સહાય કરે છે ને ઉકેલના જ્ઞાયા રાહ પર ગેણી રીતે રહસ્યમય રીતે લાવીને મૂક્યા હે છે.

અને આમ જ પોતાની અવહશાથી અકળાયેલી અને પુત્રો દ્વારા અવગણુના પામેલી એક ભાતા જ્યોતિષીનો આશ્રય શોધવા નીકળે છે. સંજેગવશાત્ જ્યોતિષ મળતા જ નથી ને આકર્ષિતમિકપણે જ આતિમિક શક્તિના બજે પરિસ્થિતિનો તાગ મેળવી લેતા ગાયત્રી ઉપાસક શાલ્વીજીને મળવાનું ડોર્ઝ્ક સૂચન કર્યું. શાલ્વીજીના સમ્પર્કથી આશીર્વાદ-આર્ગદ્દર્શનથી એ ભાતાને પોતાના જીવનની અવહશાનામે ટક્કર જીલવાની-જગ્નુમવાની શક્તિ સાંપડી. આશા છે આ લેખ વાચી હુવાનો પોતાની ભાતાની-પિતાની કથારેય ડોર્ઝ્ક પણ રીતે ડોર્ઝ્ક પણ સંજેગોભા ઉપેક્ષા ન કરે.

એક વૃદ્ધ ભાતાએ પોતાની કથની રજૂ કરતા જણ્ણાંયું છે કે ૧૯૭૫ની વાત છે. મારે એ દીકરા છે. મોટા દીકરા બહુ જ કુર, કોધી અને પોતાના મનમાં આવે તે કરવાવાળો છે. તેને ત્રણ દીકરા અને એ દીકરી છે. મોટા દીકરાના સ્વભાવથી હું ખૂબ જ અકળાઈ ગયેલી, તેથી હું મણિનબરમાં છાયા જ્યોતિષી પાસે ગયેલી. આ સમયે ભારા પતિને ચુનરી ગયાને એ વરસ થઈ ગયા હતાં. સાથે મોટા દીકરાની દીકરીને લીધેલી. બપોરનો સમય હતો: પાણી પીવાની તરસ લાગી. મારા દીકરાની દીકરી તેના મોસાળના એક પડોશી સંબંધીને ત્યા લઈ ગઈ. તેમને છાયા જ્યોતિષીને મળવાની છંચા જણ્ણાવતાં તેઓએ કહ્યું કે, અહીં હમણુંથી ડોર્ઝ્ક એક ગાયત્રી-ઉપાસક લાઈ એસે છે. તેમની મુલાકાત લેવી હોય તો તેઓ અહીં પુણ્યકુંજ સોસાયટીભા એસે છે. ડોર્ઝ્ક પાસેથી પાઈ પૈસો લીધા વિના ભાતાજીની પ્રેરણુથી માર્ગદર્શન આપે છે.

હું આ જાણી ખૂબ જ ખુશ થઈ ગઈ. અમે પુણ્યકુંજ સોસાયટી આવ્યાં. અહીંર ખૂબ લાલી લાઈન હતી. અમે પણ લાઈનમાં જીબાં રહ્યાં. અમારો વારો આવતાં અમે અંદર ગયાં. ચુરુજીના પ્રથમ દર્શાન થતાં જ બોલતાં બોલતાં અને રૂમો લરાઈ આવ્યો. પણ ખંડી વાત કરી. તેમણે અલિમંત્રિત જીવનજળ આપ્યું. અને મારા દીકરાને ગમે તે રીતે પીવડાવવા જણ્ણાંયું. તેમણે વધુમાં કહ્યું કે જેમ જેમ જળ જરો તેમ તેમ તેના વિચારોભાં સાત્ત્વિક વર્તન આવશે. ભાતાજી ઉપર શ્રી રામો. ભાતાજીનો ફાટો, જળ લઈ અમે ત્યાથી સરસપુર મારી દીકરીના મોસાળ આવ્યા. ત્યાથી અમે ખસમાં બેઘ્રવા જતાં હતાં ત્યા સ્ટેશન પાસે ફૂટપાથ ઉપર ડેળાની છાલ આવી અને હું પડી ગઈ. મારા હાથમનો ભાતાજીનો ફાટો અને જળ એમ ને એમ જ સહીસહામત રહી ગયાં અને મને જરા પણ વાંયુ નહિ. ફાટો ને જળ ન હોત તો મારી હાડકી લાંઘી ગયા હોત. આમ માની ફૂપાનો આશીર્વાદનો પ્રથમ

અનુભવ થયો. મેં પણ તો માળા કરવા માંડી. જેમ જેમ માળા કરતી ગઈ તેમ તેન મને શાંતિ થતી ગઈ. પણ મોટા દીકરાના મગજ પર અસર ન થઈ. માંગે મને સહન કરવાની શક્તિ આપી.

ગુરુદેવ જણાયું કે તેની પત્ની માળા કરે તો સારું. પણ તેની પત્નીને તો કશી જ પડી નથી. અછી ખાસ જણાવવાનું કે અને દીકરાની હું નવી મા છું. આથી મેં ગુરુજીને જણાયું કે મારાથી અધાની સાથે કેવી રીતે રહી શકાશે?

દરમિયાનમાં મને એટેક આગ્યો. મારા દીકરાની દીકરી જળ લઈ આવી. તેનાથી મને ધણી રાહેત થઈ. હું દ્વારા અને હુઃખનો સામનો કરી શકતી. મારા શરીર ઉપર હરસમસા, અગંદર તેમ જ ચાપા ઉપર ગાંઠ નીકળી. ચાર-પાંચ ઓપરેશન થયા. પણ બધી જ વખતે જણે મા ગાયત્રી મારી પાસે હોય તરે. અનુભવ થયો. માના જળથી સહન કરવાની શક્તિ રહે. ડોક્ટર મેચ્યુટોલ્યું ઓલે તો પણ સહન કરવાની મા શક્તિ આપે છે અને આપતી રહેશે. ‘આધ્યાત્મિક કેડી’ હું નિયમિત વાચ્યું છું અને દોકાને વંચાવું છું અને માળા કરવા કહું છું. માના દર્શન કરવાની સલાહ આપું છું.

મારા નાના દીકરાને પથરીનો હુખ્ખાવો વધી ગયો. ડોકટરાએ ઓપરેશન કરવા જણાયું. પણ હું તો મા ગાયત્રીનું જરણું લઈ ગુરુજી પાસે ગઈ. ગુરુજીએ કહ્યું કે મા સારું કરી દેશે. ત્યાર પછી કચારેય હુઃખાવો થયો. નથી. નાના દીકરાના અને દીકરાને અમેરિકા જવા માટે વીસા મળતા નહેતા પણ ગુરુજીના આશીર્વાદથી મળી ગયા.

આમ કુદુમ્બની જનેતાનો દીકરાએ અનાદર, અવગણ્યના, ઉપેક્ષા કરે તેમ છતી તેના દ્વિભાગ કરી કરું થતી નથી કે કુદુમ્બ જન્મતો નથી. તે તો તેએ માટે સદ્ગ્રાવ જ સેવે છે. એટલું જ નહિ, તેના શ્રેય ને સુખ ખાતર ધર્યરને-માતાજીને પ્રાર્થતી રહે છે. કુદુમ્બની જનેતાને પોતાની શરધાગતિથી મળેલું ધર્યરીય સહાય-કૃપાનું કરવા તેના સમસ્ત કુદુમ્બનું રક્ષણ કરે છે.

ગાયત્રી-ઉપાસક પુ. શ્રી શાસ્ત્રીજી